STAR WARS

BOBA FETT

LUPTA PENTRU SUPRAVIEȚUIRE

O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR

TERRY BISSON

TERRY BISSON

STAR WARS

BOBA FETT

LUPTA PENTRU SUPRAVIETUIRE

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Terry Bisson
Boba Fett
Book 1 – The Fight to Survive
2002

TERRY BISSON

Născut pe 12 februarie 1942, Terry Bisson este un autor american de science fiction şi fantezie. Este cunoscut mai ales pentru nuvelele sale din universul *Star Wars* şi nu numai. Mai este cunoscut pentru novelizarea mai multor filme, inclusiv *Johnny Mnemonic*, *Virtuozitate*, *Al cincilea element*, *Galaxy Quest* şi *A şasea zi*.

Participă frecvent la programele lunare „SF în SF” din San Francisco.

Locuieşte în Oakland, California, împreună cu soţia.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Ploaia.

Unii o urăsc.

Unora le place.

Unii, precum Boba Fett, îşi pot aminti cu greu o perioadă fără ea.

Se presupune că apa liberă este rară în galaxie, dar n-ai şti asta niciodată pe planeta lui. Coboară în cantităţi mari, zi şi noapte, acoperind planeta, care este toată numai apă, cu excepţia câtorva oraşe pe platforme.

Planeta se numeşte Kamino. Oraşul în care locuiesc Boba şi tatăl său se numeşte Tipoca City. În care a locuit, mai degrabă. Căci aceasta este povestea despre cum au plecat, şi de ce, şi ce s-a mai întâmplat după aceea.

Poate că aţi auzit de tatăl lui Boba Fett. Era vânător de recompense. Cel mai aprig, cel mai rapid şi cel mai neînfricat vânător de recompense din galaxie. Boba Fett era copilul care stătea în umbra lui sau lângă el. Sau, de obicei, ambele. Când avea noroc, adică. Când tatăl său îl lua cu el. Ceea ce se întâmpla aproape întotdeauna. Boba avea zece ani, fiind aproape dar nu chiar suficient de în vârstă pentru a fi pe cont propriu. Lui Boba îi plăcea să meargă cu tatăl său. Să vadă lumi noi, să experimenteze fiorul rece al hiperspaţiului şi chiar să ajungă, din când în când, să-şi încerce mâna la comanda navei mici, dar mortale, a tatălui său, *Sclav I*.

Vânătorul de recompense este un nelegiuit, un urmăritor – şi uneori un ucigaş – de închiriat. Nu-i pasă cine sunt ţintele, sau de cine fug, sau de ce. El lucrează pentru cel mai mare ofertant, ceea ce înseamnă cele mai bogate şi cele mai nemiloase fiinţe din galaxie. O face fără a pune întrebări.

A fi fiul unui vânător de recompense însemna să-ţi ţii gura închisă şi ochii deschişi. Asta nu era o problema. Boba Fett era mândru de tatăl său şi mândru de ceea ce făcea. *Sunt fiul unui vânător de recompense*, îşi spunea el mândru. Motivul pentru care şi-o spunea lui însuşi şi nimănui altcuiva, era acela că nu mai avea pe nimeni altcineva căruia să i-o spună. Nu avea prieteni.

Cum poţi avea prieteni atunci când trăieşti şi călătoreşti în secret, furişându-te pe şi de pe planete, evitând poliţia, şi securitatea, şi temuţii, băgăcioşii de Cavaleri Jedi? Un vânător de recompense trebuie să fie întotdeauna gata să meargă oriunde şi să facă faţă oricărui pericol. Asta făcea parte din codul lui Jango Fett, regula după care trăia. Boba Fett avea propriul său cod, mai mic, mai personal: Copilul unui vânător de recompense trebuie să fie întotdeauna gata să meargă cu tatăl lui.

La vârsta de zece ani, Boba văzuse mai mult din galaxie decât majoritatea adulţilor. Ceea ce nu văzuse, era interiorul unei săli de şcoală (pentru că nu fusese niciodată la şcoală). Ceea ce nu văzuse, era zâmbetul unei mame (pentru că nu avea mamă). Ceea ce nu auzise, era râsul unui prieten (pentru că nu avea prieteni).

Doar pentru că nu fusese la şcoală, asta nu însemna că Boba era prost sau ignorant. A avut întotdeauna cărţi. Cărţi pe care să le ia în călătoriile sale; cărţi de citit, acasă, pe Kamino. Putea să ia toate cărţile pe care şi le dorea (*Doar câte două, te rog!*) din mica bibliotecă din josul străzii sale din oraşul Tipoca. Biblioteca era doar o fantă într-o uşă, dar când suna Boba, bibliotecarul îi dădea cărţile noi şi le lua înapoi pe cele care trebuiau returnate, cele pe care Boba le citise (sau renunţase, sau decise că-l plictisesc). Bibliotecarul, Whrr, era aproape ca un prieten. Un prieten pe care Boba nu îl văzuse niciodată. Boba habar nu avea cum arăta Whrr – sau chiar dacă era o persoană. Era doar o voce printr-o fantă din uşa bibliotecii. De fapt, Boba îşi dăduse seama că Whrr ar putea fi un droid, deoarece îl auzea

fluierând şi clicăind când primea cărţi sau holojocuri. Mai ales cărţi. Lui Whrr nu îi plăceau holojocurile.

— Foloseşte-ţi imaginaţia! ar zice el. Găseşte imaginile! Găseşte muzica!

Boba era de acord. Îi plăceau cărţile, deoarece imaginile pe care i le creau în minte erau mai bune decât cele din hologame. Boba ştia despre prieteni din cărţi. O mulţime de cărţi erau despre prieteni. Prieteni care aveau aventuri împreună, făceau descoperiri sau, pur şi simplu, petreceau timpul împreună. Uneori Boba se prefăcea că are prieteni. (Prefacerea este o formă de dorinţă.)

Dar vocea tatălui său îi răsuna mereu în cap:

— Boba, nu te ataşa. Ţine minte: fără prieteni, fără duşmani. Doar aliaţi şi adversari.

Zicătoarea era din codul lui Jango Fett. Tatăl lui Boba avea o mulţime de zicători şi toate erau din codul său. Cu toate astea, Jango Fett avea o prietenă. Era ea însăşi vânătoare de recompense. Se numea Zam Wesell.

Zam putea fi frumoasă, dar rea. Îi plăcea să fie rea. Citea uneori cărţi despre nelegiuiţi celebri şi bătălii sângeroase. Zam îi spusese pentru prima dată lui Boba că ar trebui să citească, chiar dacă ea însăşi nu citise prea mult.

— Vrei aventură? Citeşte cărţi, îi spusese Zam. Atunci când te-ai săturat de senzaţii, poţi închide cartea. E mai bine decât în viaţa reală.

Tatăl lui Boba nu citise prea multe cărţi.

— Cărţi? O pierdere de timp, spusese el. Citeşte hărţi, Boba. Instrucţiuni. Avertizări. Chestii importante.

Boba le citise pe toate – dar îi plăceau mai mult cărţile. Mai ales cărţile despre droizi şi nave spaţiale, lucruri pe care ştia că le va putea folosi cândva.

Uneori, Boba credea că Zam îi spusese să citească cărţi doar pentru că tatăl său credea că este o pierdere de timp. Lui Zam îi plăcea să-l tachineze pe Jango. Zam era metamorf, o Clawdite. Îşi schimba forma corpului în funcţie de situaţie.

Mamele nu făceau asta, Boba era destul de sigur de asta. Citise despre mame în cărţi, chiar dacă nu întâlnise niciodată una. O mamă i se părea un lucru drăguţ.

Odată, când era mic, Boba îşi întrebase tatăl cine este mama lui.

— N-ai avut niciodată una, îi spusese tatăl său. Eşti o clonă. Asta înseamnă că eşti fiul meu. Atât. Al nimănui altcuiva, nu a fost implicată nicio femeie.

Boba dădu din cap. Asta însemna că era exact ca tatăl său, Jango Fett. Asta însemna că era special. Şi totuşi, uneori, în secret, îşi dorea să aibă o mamă.

Boba şi tatăl său locuiau pe Kamino pentru că Jango Fett avea treabă acolo. Pregătea o armată specială de super-soldaţi pentru un om pe nume Contele Tyranus. Lui Boba îi plăcea să urmărească soldaţii, aliniaţi în rânduri lungi, mărşăluind prin ploaie. Nu oboseau niciodată şi nu se plângeau niciodată, şi toţi arătau exact la fel – exact ca tatăl său, doar că erau mai tineri. Exact ca Boba însuşi, doar mai în vârstă.

— Şi ei sunt clonele mele, îi spusese Jango Fett când era mic.

Era exact ceea ce Boba se aşteptase să audă. Dar încă îl durea.

— Ca şi mine?

— Nu ca tine, spuse Jango Fett. Ei sunt doar soldaţi. Cresc de două ori mai repede şi trăiesc doar jumătate din viaţă. Tu eşti singura clonă adevărată. Tu eşti adevăratul meu fiu.

— Înţeleg, spusese Boba.

Se simţise mai bine. Totuşi, nu s-a mai dus să privească clonele mărşăluind. Şi nu se simţea chiar la fel de special ca înainte.

Tyranus era un bătrân cu faţa lungă, slabă şi ochii ca un şoim. Boba nu-l văzuse niciodată în persoană – doar pe holograme, când îi dădea instrucţiuni lui Jango Fett sau întreba despre progresul armatei de clone. Jango îi spunea *Contele* şi era întotdeauna politicos. Dar Boba ştia că asta nu însemna că îl place.

Fii întotdeauna politicos cu un client. Asta făcea parte din codul lui Jango.

Într-o noapte, Boba îi auzi pe tatăl său şi pe Conte vorbind despre o nouă misiune, pe o planetă îndepărtată. Contele îi spusese lui Jango Fett că slujba va fi foarte periculoasă. Asta nu îl oprise pe tatăl lui Boba, desigur. Mai târziu, Boba se întrebase dacă nu cumva Contele jucase pe cartea pericolului doar pentru a fi sigur că Jango prelua misiunea. Nu ştii niciodată, cu adulţii.

Jango fusese de acord să facă treaba. Îi spusese Contelui că va trebui să se întâlnească cu Zam Wesell şi să o ia cu el. Boba rânji când auzi asta. Dacă mergeau amândoi, asta însemna că ar putea să meargă şi el. Dar n-a avut norocul ăsta.

A doua zi dimineaţă, Jango Fett îşi pusese armura de luptă şi îi spusese lui Boba că el şi Zam plecau într-o călătorie.

— Şi eu? întrebă Boba încă sperând.

Jango clătină din cap.

— Îmi pare rău, fiule. Va trebui să rămâi singur acasă.

Boba gemu.

— Un vânător de recompense nu se plânge niciodată, spusese Jango, cu vocea aia specială pe care şi-o păstra pentru codul său. Şi nici fiul său nu o face.

— Dar...

— Niciun dar, fiule. Asta este o misiune specială pentru Conte. Zam şi cu mine trebuie să călătorim repede şi uşor.

— Şi eu sunt rapid, spusese Boba. Şi uşor!

Jango Fett râse.

— Un pic prea uşor, spusese el, bătându-l pe Boba în cap. Dar suficient de mare pentru a rămâne aici pe cont propriu. Va fi doar pentru câteva zile.

În ziua următoare, dimineaţa, Boba se trezi singur în apartament. Singur acasă – dar nu în întregime singur. Tatăl său îi lăsase un bol cu cinci şoareci de mare în el. Şi un bilet: *Ne vom întoarce când se vor termina*.

Şoarecii de mare puteau trăi fie în aer, fie în apă. Erau incredibil de drăguţi, cu ochi mari şi căprui şi labe mici care se transformau în înotătoare când îi puneai în apă. De asemenea, erau incredibil de buni de mâncat... dacă erai un ţipar de mare.

Ţiparul de mare a lui Jango trăia într-un acvariu din dormitor.

Capitolul 2

Boba fu surprins să afle că îi plăcea să fie singur acasă.

Apartamentul era doar al lui. Trei pătrate de mâncare ieşeau în fiecare zi prin fanta bucătăriei, perfect încălzite. Boba putea veni şi pleca după cum voia. Putea să se plimbe prin portul spaţial, admirând navele de luptă elegante şi imaginându-se la comenzi. Se putea preface că este vânător de recompense şi că *urmăreşte*, pe stradă, persoanele care nu bănuiau nimic. Sau, când se sătura de ploaia nesfârşită, putea să se întindă şi să citească pe canapea. Nici măcar nu era singur. Când Boba era cu tatăl său, Jango Fett nu vorbea aproape niciodată. Dar când Boba era singur, putea auzi tot timpul, în cap, vocea tatălui său. *Boba, fă asta. Boba, fă aia*.

Era ca şi cum chiar îl avea preajmă. Era chiar mai bine.

Primele două zile au fost uşoare. Şi, peste alte trei zile, Jango şi Zam Wesell se vor întoarce. De unde ştia? Mai rămăseseră doar trei şoareci de mare. Anghila mănânca câte unul pe zi. În fiecare dimineaţă, Boba scotea din bol câte un şoarece de mare şi îi dădea drumul în acvariul ţiparului. Ţiparul nu avea nume. Era doar *ţiparul*. Lui Boba nu-i plăceau ochii lui îngustaţi şi gura uriaşă. Sau felul în care înghiţea şoarecii de mare dintr-o singură înghiţitură – apoi îi digera încet, timp de o zi întreagă. Era înfiorător. Jango Fett hrănea de obicei anghila. Dar acum era treaba lui Boba. Biletul spunea totul: *Ne vom întoarce când se vor termina*.

Boba ştia că tatăl său credea că este important ca fiul său să înveţe să facă ceea ce era necesar, chiar şi atunci când era înfiorător. Chiar şi când era ceva crud.

Vânătorul de recompense nu are ataşamente, era una dintre zicătorile sale. O alta era: *Viaţa se hrăneşte cu moarte*.

În a treia dimineaţă, când Boba se trezi şi îşi încălzi micul dejun, mai rămăseseră trei şoareci de mare. Decisese să cruţe unul. Îi era milă de şoarecii de mare cu ochii lor mari şi căprui. Ce-ar fi dacă i-ar da ţiparului micul lui dejun – sau, să zicem, jumătate din el? Auzea vocea tatălui său, în ureche: *Schimbă-ţi rutina*. *Tiparele înseamnă capcane*. (Codul lui Jango Fett.)

— Bine, tată, spunea Boba.

Boba îşi rupse micul dejun în două şi lăsă o jumătate să cadă în rezervorul ţiparului. Dispăru într-o clipă. Apoi băgă mâna în bol şi luă unul dintre şoarecii de mare. Şoarecele îl ajută, apucându-l pe Boba de degete cu labele lui mici.

Poate ştie că nu am de gând să-l dau de mâncare ţiparului, gândi Boba. Dar nu era aşa, fiecare dintre ceilalţi îl privise exact la fel, chiar înainte de a-i arunca în acvariul ţiparului. Ăsta are dreptate, totuşi, gândi Boba. *Trebuie să-l fac să dispară, dar o pot face într-un alt mod. Am de gând să-i redau libertatea.*

Ăsta fusese planul, oricum.

Boba luă şoarecele de mare cu el în hol, pe turbolift în jos, şi ieşi în curtea din spatele blocului de apartamente. Îl aşeză în grădina cu buruieni.

— Rămâi cu bine, şoricel de mare, spuse el. Eşti liber.

Şoarecele de mare îşi ridică privirea spre Boba, mai mult îngrozit decât fericit.

Poate că nu ştie ce este libertatea, gândi Boba. Boba îl împinse cu vârful degetelor şi creatura minusculă dispăru în iarba înaltă, udă de ploaie. Un mic val de mişcare din iarbă arăta încotro se îndrepta. Apoi se intersectă cu un val mai mare.

Boba auzi un ţipăt minuscul – apoi tăcere.

Capitolul 3

În după-amiaza aceea, Boba merse la bibliotecă. Întotdeauna se simţea mai bine când mergea la bibliotecă. Ei bine, nu întotdeauna, dar adeseori. Introduse în fantă cărţile pe care le returna. Lumina se aprinse, iar Whrr fluieră şi făcu clic.

— Boba! spuse el, cum te simţi?

— Nu grozav, spuse Boba.

Îi spuse lui Whrr ce se întâmplase cu şoarecele de mare.

— Nu e grozav, fu de acord Whrr, dar măcar ai încercat. Cred că viaţa este grea pentru cei slabi şi mici.

— Cum adică, crezi? întrebă Boba. Nu ştii?

— Nu chiar, spuse Whrr. De aceea, rămân aici, la adăpost. Scoase fluieratul lui specific pentru schimbarea subiectului. Eşti gata pentru nişte cărţi noi? Chiar le-ai terminat pe cele vechi?

— Aproape, spuse Boba. Îmi place să citesc despre navigaţie şi zborul navelor spaţiale.

— Citeşti mai repede, spuse Whrr, trecând cărţile noi prin fantă. Asta e bine!

— De ce e bine?

— Poţi citi mai multe cărţi!

Boba a trebuit să râdă.

— De ce râzi? întrebă Whrr.

Părea puţin ofensat.

— Tatăl meu spune că, dacă eşti pilot, totul arată ca o navă, spuse Boba.

— Aşa, şi?

— Şi, Whrr, dacă ar fi după tine, toată lumea ar citi cărţi.

— Aşa, şi? Nu înţeleg ce este atât de amuzant în asta, spuse Whrr, cu un clic dezaprobator.

— Nu contează, ne mai vedem! spuse Boba, luând cărţile şi fugind.

* * *

E timpul să scapi de un alt şoarece de mare.

Boba se trezi hotărât să încerce să facă lucrurile cum trebuie de data asta. Îi dădu anghilei tot micul dejun. Anghila îl mâncă dintr-o înghiţitură.

În bol mai rămăseseră doar doi şoareci de mare. Amândoi se uitară spre el cu ochii lor căprui, mici, rugători.

— Trebuie să te fac să dispari, spuse Boba în timp ce ridica unul. Dar nu am de gând să te dau de mâncare ţiparului. Am să te eliberez, de-adevăratelea.

Încuie uşa apartamentului şi luă turboliftul care ducea în stradă. Băgase şoarecele de mare în cămaşă, aşa că nimeni nu-l putea vedea.

Părea să-i placă acolo. Când Boba îl scoase, dormea. Îl ţinea în ploaie în timp ce se îndrepta spre marginea oraşului Tipoca. Voia să-i vadă laba transformându-se într-o înotătoare, dar ea se transformă dor pe jumătate.

Cred că este nevoie de apă de mare, gândi Boba, îndreptându-se către sunetul valurilor. Oraşul Tipoca este construit pe o platformă aflată deasupra mării. Valurile uriaşe explodau şi prăbuşeau, zi şi noapte. Kamino era numită *Planeta Furtunilor*.

Boba se agăţă de balustradă şi se aplecă peste marginea platformei. Se uită în jos, aşteptând să se calmeze valurile. În cele din urmă, iat-o – o întindere lungă, verde, de apă netedă. Arăta perfect pentru un şoricel de mare!

— Eşti liber, prietene, spuse Boba în timp ce arunca creatura mică în apă.

Şoarecele de mare se uită în sus în timp ce cădea, ca şi cum dorea să-l mai vadă o dată pe binefăcătorul său, pe protectorul său, marele gigant Boba care îl salvase din bolul său...

Lovi apa cu un zgomot slab.

Apoi Boba văzu o formă întunecată prin apă şi o fulgerare de dinţi de jos în sus. Şi şoarecele de mare dispăruse. Nu rămăsese nici măcar o urmă în apă.

Boba îşi petrecu restul zilei jucând holojocuri şi uitându-se pe fereastră în ploaie. Se săturase de cărţi. Obosise să tot citească despre familii fericite şi copii cu prieteni. Şi animale de companie. Se săturase să fie singur acasă.

Îi era dor de glumele lui Zam (chiar şi de cele proaste). Îi era dor de zicătorile tatălui său (chiar şi de cele pe care le auzise de un milion de ori).

A doua zi dimineaţă ridică din bol ultimul şoarece de mare.

— Îmi pare rău, amice, spuse el în timp ce îl arunca în acvariul ţiparului. Dar ăsta este modul în care funcţionează lumea.

Apoi se aşeză să-şi mănânce propriul mic dejun şi să aştepte ca tatăl său şi Zam să ajungă acasă.

Capitolul 4

Toată ziua Boba fu emoţionat, aşteptând un anumit sunet. Sau o grămadă de sunete. În sfârşit, după-amiaza târziu, se auziră: o simfonie de mici clicuri şi clacuri, toate provenind de la încuietorile de pe uşa apartamentului.

Apoi uşa se deschise şi îl văzu pe Jango Fett, arătând puternic şi îndrăzneţ în armura sa de luptă Mandaloriană, stând în hol, într-o baltă de apă de ploaie.

— Tată! spuse Boba. Unde este Zam?

— Nu acum, spuse tatăl său.

Jango Fett îşi scoase armura de luptă şi o aşeză pe podeaua dormitorului în timp ce Boba îl privea. El îl numea *costumul*. Fără el era mult mai mic.

Faţa lui Jango de sub cască era tristă şi brăzdată de cicatrici vechi. Faţa cu cască era nemiloasă şi crudă. Boba nu se întrebase niciodată care era chipul *real* al tatălui său. Ambii erau reali pentru el: tatăl îngrijorat şi războinicul neînfricat.

— Unde e Zam? întrebă din nou Boba.

— De ce pui toate aceste întrebări, fiule?

— Am o glumă să-i spun.

Nu avea cu adevărat, dar îşi dădu seama că se putea gândi oricând la una.

— Va trebui să o păstrezi pentru altcineva.

Altcineva? Nu mai era nimeni altcineva! Dar Boba ştia că nu trebuie să se certe cu tatăl său.

— Bine, spuse el.

Îşi întoarse capul pentru a-şi ascunde dezamăgirea şi începu să iasă din cameră. Putea să-şi dea seama că tatăl său dorea să fie singur.

— Zam nu va mai fi cu noi, spuse Jango.

Boba se opri în uşă.

— Deloc?

— Deloc, spuse Jango.

Doar că aşa cum a spus-o, suna ca *niciodată*.

Când Jango Fett nu purta armura de luptă Mandaloriană, purta haine obişnuite. Fără cască, puţini îl recunoşteau ca Jango Fett, vânătorul de recompense.

Armura era veche şi avea urme, ca însuşi Jango Fett. O scotea mereu şi o curăţa după ce se întorcea dintr-o misiune, dar nu o lustruia niciodată. Îi lăsa zgârieturile în pace.

— Nu o să vrei să strălucească, îi spuse lui Boba în timp ce lucrau împreună la curăţarea armurii, mai târziu, în după-amiaza aceea. Să nu atragi niciodată atenţia asupra ta.

— Da, domnule, spuse Boba.

Chipul lui Jango Fett părea chiar mai trist şi mai bătrân ca de obicei. Boba se întrebă dacă avea legătură cu Zam. În cele din urmă îşi adună curajul să întrebe.

— Era pe cale să ne trădeze, spuse Jango. Nu puteam să permit asta. Există pedepse pentru aşa ceva. Şi ea ar fi făcut acelaşi lucru dacă ar fi fost în locul meu.

Boba nu înţelese. Ce încerca să-i spună tatăl său?

— S-a întâmplat ceva rău cu Zam?

Jango aprobă încet din cap.

— A fi vânător de recompense înseamnă că nu vei ajunge întotdeauna acasă. Într-o zi, se va întâmpla inevitabilul. Şi când se va întâmpla...

— Ce înseamnă inevitabil? întrebă Boba.

— Inevitabil înseamnă un lucru sigur. Moartea este un lucru sigur.

Boba înţelese deodată.

— Zam a murit, nu-i aşa, tată?

Jango aprobă din cap. Boba luptă să-şi stăpânească lacrimile.

— Cum... cum s-a întâmplat?

— Nu vrei să ştii.

Boba simţi tristeţea trecând peste el ca un val. Urmat de un val şi mai rece, de frică. Dacă i s-a putut întâmpla lui Zam, i se putea întâmpla şi tatălui său? Boba nu voia să se mai gândească la asta. Tatăl său avea dreptate: nu voia să ştie.

După ce termină să-l ajute pe tatăl său să cureţe armura de luptă şi să reîncarce sistemele de arme, Boba ieşi şi merse până la capătul străzii şi înapoi.

Zam era moartă. Se terminase cu glumele prosteşti. Se terminase cu râsul molipsitor. Lumea singuratică a lui Boba Fett tocmai devenise şi mai singuratică.

Kamino era o planetă bună pentru a te simţi trist, deoarece ploua mereu. Când stăteai în ploaie, nimeni nu putea să spună că ai plâns. Când Boba se întoarse în apartament, văzu că şi tatăl său umblase şi prin ploaie.

Amuzant, gândi Boba. Nu l-am văzut pe-afară.

— Boba, ascultă, spuse Jango Fett, după cină.

Boba îl ascultă.

— Ce s-a întâmplat cu Zam s-ar putea întâmpla cu oricare dintre noi. Cu orice vânător de recompense. Înţelegi?

Boba aprobă din cap – dar era o minciună. Era hotărât să nu înţeleagă. Îşi făgăduise să nu se gândească la asta. Oricum nu-şi putea imagina aşa ceva. Cine sau ce putea fi mai bun decât tatăl său într-o luptă?

— Bine, spuse Jango Fett. Deci, fiule, vreau să iei asta.

Jango îi întinse lui Boba o carte. Boba fu şocat. Tatăl meu?! O carte?!

Jango păru să ştie ce gândea Boba.

— Nu este o carte, fiule, spuse el. Este o unitate cu mesaje, de la mine. Pentru tine, când va veni vremea.

Nu era o carte? Arăta ca o carte obişnuită, cu o grosime de aproximativ două degete, cu copertă tare. Era neagră, fără nimic acoperi. Fără cuvinte, fără poze. Nimic, nici în faţă, nici în spate. Boba încercă să o deschidă, dar paginile păreau lipite între ele. Trase mai tare de copertă, dar tatăl său clătină din cap.

— N-o deschide, spuse Jango. Pentru că atunci când o vei deschide, copilăria ta se va sfârşi. Şi este prea devreme pentru asta. Vreau să ai ceea ce eu n-am avut niciodată: o copilărie.

Boba aprobă din cap. Deşi era confuz. De ce îi oferise tatăl său o carte dacă nu voia să o deschidă? Atunci tatăl său îi spuse:

— Dacă mi se întâmplă ceva, va trebui să o deschizi. Îţi va spune tot ceea ce trebuie să ştii. Pe cine să întrebi. Pe cine să eviţi. Ce să faci. Ce nu. Până atunci, ţine-o închisă şi păstreaz-o ascunsă. Înţelegi, fiule?

Boba aprobă din cap. Băgă cartea neagră (care nu era chiar o carte) în grămada cu cărţile sale de la bibliotecă. Nu

avea de gând să aibă nevoie de ea. Niciodată. În niciun caz. Ca şi cum ar fi putut să se întâmple ceva rău cu tatăl său, cel mai aprig, cel mai rapid, cel mai neînfricat vânător de recompense din galaxie?

În niciun caz. Era de neimaginat. Ceea ce însemna, pur şi simplu, că Boba nu avea de gând să se mai gândească la asta.

Capitolul 5

A doua zi, Boba şi tatăl său s-au dus să pescuiască. Ploaia era slabă, aşa că s-au aşezat pe o stâncă la marginea mării. Boba începu să tragă după rollerfish[1] cu pockerul său, un aruncător de suliţe dotat cu ţintă cu laser. Jango îl făcu să oprească laserul şi să ţintească din ochi.

Boba ştia că mersul la pescuit era modul în care tatăl său încerca să-l facă să se simtă mai bine, pentru a uita de moartea lui Zam.

Boba făcu tot posibilul să se concentreze.

Continuă să pescuiască chiar şi atunci când Taun We, una dintre kaminoane, veni la ei pentru a vorbi cu Jango. Era înaltă şi albă, ca o rădăcină care tocmai a fost scoasă din pământ. Ochii ei întunecaţi erau mari ca farfuriile, iar gâtul, lung şi subţire. Lui Boba îi plăcea de obicei de Taun We, dar astăzi vorbeau despre afaceri, afaceri, afaceri. Ceva despre clone. Boba încercă să nu o asculte. Nu voia să audă despre armata de clone – cei zece mii de fraţi gemeni ai săi. Îl făcea să se simtă înfiorat doar când se gândea la asta.

S-a bucurat când a plecat Taun We şi, pentru a dovedi asta, mai prinse câţiva rollerfish. Încercă să se comporte ca şi cum era entuziasmat pentru a-i face pe plac tatălui său, dar nu se mai distra. Boba nu se putea opri să nu se gândească la clone. Nu se putea opri să nu se gândească la Zam.

Boba se entuziasmă din nou, totuşi, când trecură pe lângă portul spaţial în drumul lor înapoi spre apartament. Văzu o navă nouă pe platforma de aterizare. Era o navă spaţială de luptă, elegant, pe care nu o mai văzuse decât în imagini.

— Uau! spuse el. Este un Delta-7!

— Şi droidul? întrebă Jango, arătând spre unitatea navigator din spatele cabinei.

---

[1] Rollerfish – Peşte lung de un metru, originar din straturile oceanice superioare ale planetei Kamino. Se distingea prin spinii curbaţi găsiţi de-a lungul crestelor dorsale şi ventrale ale corpului lor. Fusese denumit astfel pentru modul în care îşi captura şi ucidea prada. După ce apuca prada cu gurile lor dinţoase, îşi înfăşura corpul în jurul prăzii, străpungând-o cu spinii.

— Este un R4-P, spuse Boba încântat.

În timp ce tatăl său asculta, el enumeră caracteristicile navei spaţiale de luptă. Armament suplimentar, mai multă viteză – Delta-7 cu R4-P era genul de navă pe care doar câţiva piloţi puteau să o manevreze.

— Cum ar fi? întrebă Jango.

— Tu! spuse Boba în timp ce se grăbeau prin ploaie spre casă[2].

Era fericit să arate ceea ce învăţase din lecturile sale. Şi fu şi mai fericit să aducă un zâmbet pe chipul tatălui său. Dar zâmbetul nu durǎ mult. Jango părea îngândurat. Preocupat. Chiar îngrijorat. Intră în dormitor pentru a trage un pui de somn în timp ce Boba se aşeză cu o raport – *Navele de luptă ale galaxiei*. Era curios să afle cum se făcea că o navă atât de elegantă ca Delta-7 îşi făcuse drum spre Kamino, unde nu se întâmpla niciodată nimic important sau interesant.

Boba abia începuse să citească când auzi soneria uşii. El şi tatăl său nu aveau prieteni, mai ales că Zam ne mai era, aşa că fu surprins.

Era din nou Taun We. Şi de data asta nu era singură. Bărbatul care stătea lângă ea purta o robă simplă şi nu avea bijuterii. Sub roba sa, Boba putu vedea conturul unei săbii de lumină. Un Jedi.

Deodată, Boba ştiu de unde venise nava de luptă. Deschise uşa prudent.

— Boba, tatăl tău e acasă? îl întrebă Taun.

— Da.

Nu spune mai mult decât este necesar. Asta era o zicătoare preferată a lui Jango Fett. Şi Boba ştia că se aplica mai ales atunci când erau Jedi prin preajmă.

— Îl putem vedea?

Jediul nu spuse nimic. Stăteam acolo, uitându-se şi ascultând. Rece şi calm. Dar şi puţin înfricoşător. Boba încercă să se calmeze el însuşi.

— Sigur, spuse el.

Fii întotdeauna politicos. Mai ales cu duşmanii tăi. Iar Jedi, ca păstrători ai păcii, erau duşmanii naturali ai vânătorilor de recompense, care operau în afara legii.

---

[2] Dialogul diferă de cel din cartea Atacul clonelor a lui R.A. Salvadore.

Boba se dădu înapoi pentru a-i lăsa să intre. Jedi se uită în jur ca şi cum nu ar mai fi fost niciodată într-un apartament. Băgăcios! gândi Boba. Decise să-l ignore.

— Tată! A venit Taun!

Jango Fett ieşi din dormitor. Se uită la ambii vizitatori şi nu păru să-i placă ceea ce vedea.

— Bine ai revenit, Jango, spuse Taun We, prefăcându-ne că nu îl mai văzuse, cu puţin timp mai înainte. Călătoria ta a fost productivă?

— Destul de.

Boba asculta cu atenţie. Taun We părea prietenoasă, ca de obicei. Între timp, tatăl său îl privea pe Jedi de sus până jos. A spune că lui Jango nu îi plăcea ceea ce vedea ar fi la fel de evident, ca şi cum ai spune că pe Kamino plouă. Era mai mult decât atât. Boba se întrebă dacă se mai întâlniseră. Se întrebă dacă Jedi avea vreo legătură cu moartea lui Zam.

— Acesta este Maestrul Jedi Obi-Wan Kenobi, spuse Taun We. A venit să verifice progresul nostru.

— Chiar aşa? spuse Jango.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt. Era ca o bătălie purtată fără cuvinte sau arme. Boba privea, fascinat. Era evident pentru el că tatăl său ar fi putut să-l doboare pe prostul de Jedi cu un deget. Dar îl reţinea ceva.

— Clonele tale sunt foarte impresionante, spuse Jedi cu o plecăciune uşoară. Trebuie să fii foarte mândru.

— Sunt doar un simplu om, spuse Jango Fett, plecându-se şi el, care încearcă să-şi croiască drum prin Univers.

— Aşa suntem toţi, nu? spuse Jedi.

Era ca o luptă pentru a vedea cine poate fi cel mai politicos!

Între timp, Jediul se uită spre dormitor, unde casca şi armura de luptă Mandaloriană stăteau întinse pe podea. Jango se mişcă în faţa uşii pentru a-i bloca vederea.

— Ai ajuns vreodată pe Coruscant? întrebă Jedi.

— O dată sau de două ori, răspunse Jango cu răceală.

— Recent?

Ăsta este un Jedi foarte ciudat! gândi Boba. Se întrebă de ce se mai deranja tatăl său să vorbească cu el.

— S-ar putea, spuse Jango, iar Boba ştiu din tonul răspunsului că tatăl său fusese pe Coruscant.

Şi Jediul ştia şi el. Acum Boba ştia cu siguranţă că Jediul şi Jango se mai întâlniseră şi că fusese inplicat în moartea lui Zam. Cât de mult ura micul zâmbet îngâmfat al Jediului!

— Atunci înseamnă că-l cunoşti pe maestrul Sifo-Dyas, spuse Jediul.

— Boba, închide uşa, spuse Jango în limba huttă, o limbă pe care amândoi o cunoşteau bine.

Boba făcu ceea ce îi ceruse tatăl său, fără să-şi ia ochii de la Jedi. Voia să-i simtă ura.

Între timp, Jango Fett se duela, folosind cuvinte în loc de sabie, pentru a bloca mişcările Jediului.

— Care maestru? întrebă el.

— Sifo-Dyas. Nu el te-a angajat pentru slujba de aici?

— N N-am auzit niciodată numele acesta, spuse Jango.

— Chiar aşa!? spuse Jediul.

Pentru prima dată, părea surprins.

— Am fost recrutat de un om numit Tyranus, spuse Jango. pe unul dintre sateliţii lui Bogden.

— Nu? Am crezut...

Atunci interveni Taun We în discuţie.

— Sifo-Dyas ne-a spus să-l aşteptăm pe el, îi spuse Jediului, arătând spre tatăl lui Boba. Şi el a apărut chiar când a spus Maestrul vostru Jedi că o va face. Am păstrat secretă implicarea Jedi până la sosirea ta, aşa cum a cerut Maestrul vostru.

Jediul păru surprins de toate astea. Şi încercă să nu o arate.

— Curios, spuse el.

— Îţi place armata? întrebă Jango Fett.

Zâmbetul lui rece i se părea lui Boba ca o sabie împinsă direct spre inima băgăciosului de Jedi.

— Abia aştept să-i văd în acţiune pe soldaţi, spuse Jediul.

O paradă destul de bună, trebui să recunoască Boba.

— Îşi vor face bine treaba. Ţi-o garantez, spuse Jango.

Jediul renunţă.

— Îţi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, Jango.

— Întotdeauna mi-a făcut plăcere să cunosc un Jedi, spuse tatăl lui Boba zâmbind sarcastic.

Uşa se închise şi încuietorile începură să se închidă. Boba era încântat. După ce câştigase o astfel de întâlnire, crezuse că tatăl său va fi încântat, chiar triumfător. În schimb, faţa lui Jango Fett era plină de linii de îngrijorare şi părea gânditor.

Boba începu să se întrebe dacă tatăl său câştigase cu adevărat bătălia.

— Ce este, tată? întrebă el.

— Strânge-ţi lucrurile, spuse Jango. Plecăm de aici pentru o vreme.

Capitolul 6

În timp ce Jango Fett îşi punea armura de luptă, Boba aruncă tot ce deţineau cei doi (ceea ce nu era mult) într-o geanta de zbor extensibilă.

— Mai repede, Boba!

Boba ştia că tatăl său nu se teme de nimic. Dar după întâlnirea cu ciudatul Jedi, Jango părea nervos. Îngrijorat. Nu speriat, dar... neliniştit, cel puţin.

Şi era foarte grăbit.

După ce umplu geanta, Boba aruncă toate vasele murdare în fanta de curăţare. Nu trebuia să fie deloc ordonat. Dacă nu ar fi fost atât de înfricoşător, ar fi fost distractiv.

— Lasă restul, spuse Jango. Nu avem timp.

Ai grijă ce îţi doreşti! De câte ori nu visase Boba să petreacă timp departe de furtunosul Kamino şi să trăiască altundeva, un loc cu soare – şi poate chiar cu prieteni? Acum se întâmpla. Măcar, partea cu plecatul. Boba se bucura, şi totuşi... Acolo era patul unde dormise şi visase. Pervazul unde stătuse, citise şi privise ploaia nesfârşită. Cutia în care îşi păstrase cărţile, hainele şi jucăriile vechi, toate adunate grămadă. Era greu să părăseşti singurul loc în care ai locuit vreodată, mai ales că nu ştii când te vei putea întoarce. Era ca şi cum lăsai în urmă bucăţi mici din tine. Era ca şi cum…

Boba se scutură. Nu era momentul să devină sentimental. Tatăl său se grăbea. Trebuiau să plece.

Şi mai trebuia să facă un ultim lucru înainte de a părăsi oraşul Tipoca.

— Hei! Unde te duci? întrebă Jango. Îşi pusese armura de luptă, casca şi restul. Ţinea în mână ceea ce părea a fi un bici. Unde duci toate alea?

— Ăă, tată... cărţile de la bibliotecă?

Boba speră că tatăl său va înţelege că trebuie să le returneze. Cine ştie când se întorceau? Şi Boba nu voia ca Whrr să-l pună să plătească pentru cărţile restante.

— Fă-o repede, fiule, spuse Jango. Şi cât timp te ocupi de asta...

Îi întinse lui Boba *biciul*. Era ţiparul.

— Aruncă-l în mare. Lasă-l să încerce să se hrănească şi singur.

— Da, domnule!

Boba dispăru pe uşă înainte ca tatăl său să se poată răzgândi. Ţiparul era înfăşurat în jurul unui braţ şi în celălalt căra cărţile. Fugi prin ploaie cât putu de repede. Se opri la marginea platformei unde adusese şoarecele de mare. Se aplecă peste balustradă şi lăsat ţiparul să cadă în valuri.

Pleosc. Boba văzu o formă întunecată, o străfulgerare de dinţi. Şi ţiparul dispăruse.

— Călătorie sprâncenată! mormăi el în timp ce alerga spre bibliotecă. Viaţa este grea pentru cei mici şi cei slabi. Şi totul este relativ.

Boba băgă în grabă cărţile în slot. Una, două, trei… Whrr fluieră fericit.

— Ce zici de acest lot? întrebă el din spatele uşii. Ce crezi? A fost bun?

— Nu prea rău, spuse Boba. Dar nu am timp să vorbesc acum.

— Nu? De ce nu? Nu vrei să mai iei câteva cărţi?

De obicei, lui Boba îi plăcea să vorbească despre cărţi. Dar astăzi nu era timp.

— Trebuie să plec! spuse el. Rămâi cu bine!

— Grăbeşte-te să vii înapoi, Boba, spuse Whrr. Dar aşteaptă, iată…

— Nu am timp să aştept!

Boba nu avu inima să-i spună prietenului său că nu ştia când se va întoarce.

Aşa că doar se întoarse şi fugi.

Jango Fett, arătând fioros în armura sa de luptă, aştepta lângă geanta de zbor în faţa apartamentului. Boba putea să-şi dea seama că tatăl său era supărat pe el pentru că durase atât de mult timp. Dar niciunul dintre ei nu spuse nimic.

Cei doi se îndreptară repede către micul teren de aterizare unde era parcată *Sclav I*, nava mică şi rapidă a vânătorului de recompense. Jango aranjă bagajele în timp ce Boba verifica nava pentru decolare.

Boba tocmai finalizase *plimbarea* de verificare dinaintea zborului când auzi sunet de paşi. La început se gândi că ar

putea fi Taun We, venind să-şi ia rămas bun. Dar nu avea un astfel de noroc. Era Jediul, Obi-Wan Kenobi. Cel care fusese la ei în apartament punând toate întrebările alea. Şi fugea.

— Opreşte-te! strigă el.

Da, desigur! gândi Boba.

Jango avu în mod clar acelaşi gând. Îşi scosese blasterul şi trăgea, în timp ce ordona:

— Boba, urcă la bord!

Lui Boba nu trebuia să i se spună de două ori. Intră în cabina de pilotaj şi privi cum tatăl său îşi porni pachetul propulsor al armurii de luptă şi zbură până în vârful unei clădiri din apropiere. Acolo, Jango Fett îngenunche şi începu să tragă asupra Jediului cu puşca lui blaster.

Bang! Bang!

Deşi nu zburase niciodată singur cu *Sclav I*, Boba ştia pe de rost toate comenzile şi sistemele de arme. Întinzându-se deasupra capului, porni sistemele principale, astfel încât nava să fie gata de plecare când tatăl său termina să-l bată pe Jedi. Apoi avu o idee şi mai bună. Activă comenzile tunului blaster. Boba exersase asta de atâtea ori, că ştia exact ce să facă. Îl luă pe Jedi în vizor şi apăsă FOC.

ZBANG!

Îl nimerise! Sau pe-aproape.

Jediul fu aruncat violent la pământ, scăpând sabia de lumină din mână. Boba fu gata să tragă din nou şi să-l termine, dar tatăl său i se puse în cale. Jango coborâse de pe clădire şi stătea faţă în faţă cu Jediul.

Jediul atacă. Jango îi răspunse.

Misto! gândi Boba. Nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl său într-o luptă corp la corp şi era minunat. Forţa misterioasă Jedi nu se compara cu armura Mandaloriană a lui Jango Fett. Jediul pierdea – rău. Deveni disperat şi se agăţă de Jango, dar acesta îşi folosi pachetul propulsor pentru a se ridica şi a-l lovi cu piciorul.

— Haide! strigă Boba, deşi ştia că nu-l poate auzi nimeni.

Jediul căzu şi alunecă spre marginea platformei de aterizare, unde atârnă deasupra valurilor înspumate. Revenindu-şi, păru să-şi folosească aşa-numita sa Forţă pentru a-şi recupera sabia de lumină, dar Jango Fett îi strică planul. Din încheietura mănuşii, proiectă un fir de reţinere, care se înfăşură

în jurul mâinilor Jediului. Apoi, Jango porni din nou pachetul propulsor, trăgându-l pe Jedi spre marginea platformei – şi spre apă.

— Haide, tată! strigă Boba.

Dar Jediul reuşi să prindă firul de o coloană. Asta îi opri alunecarea şi el se ridică în picioare. Apoi smulse de fir….

Trosc!!

Jango lovi dur platforma. Pachetul propulsor se aprinse, tuşi… şi explodă.

Vuuum!

Oh, nu! Boba văzu totul. Încercă să tragă cu laserul, dar acum ambii bărbaţi alunecau spre marginea platformei – şi spre valurile uriaşe care se agitau dedesubt.

— Tată! ţipă Boba. Tată!

Lovi în geamul cabinei de pilotaj, de parcă pumnii şi strigătele lui ar fi putut cumva să-l oprească pe tatăl său să alunece spre o moarte sigură. Dar încă nu se terminase. Jango Fett desprinse firul din încheietura mănuşii, eliberându-se. Apoi folosi ghearele de prindere încorporate în armura de luptă pentru a-şi opri în ultima clipă alunecarea. Între timp, Jediul alunecă chiar peste margine. Boba căzu pe spate, tremurând uşurat: tatăl său era în siguranţă. Şi triumfase: Jediul dispăruse!

Peste margine. În mare.

Călătorie sprâncenată! gândi Boba.

Rampa se deschise. Boba sări din scaunul pilotului chiar la timp.

Tatăl său sări pe scaun. Motoarele urlară de viaţă şi nava spaţială se ridica în furtuna care se dezlănţuia în jur.

Boba se uită în jos la valuri. Nu era niciun semn de Jedi şi nu era de mirare. Cine ar putea înota în roba aia stupidă? Îl trăsese la fund, cu siguranţă.

— Viaţa este grea pentru cei mici şi cei slabi! spuse Boba în barbă, şi amândoi se năpustiră în sus, în nori.

— Ce, Boba?

— Am spus: *Bravo, tată!*

Capitolul 7

Boba mai fusese în spaţiu, călătorind cu tatăl său. Dar când eşti mic, nu observi prea multe. Acum, când avea zece ani, înţelegea ce vedea. Totul părea nou şi incitant.

Pe Kamino era aproape întotdeauna înnorat. Norii erau gri în partea de jos şi negri ca noaptea în interior. Dar deasupra, erau albi ca zăpada pe care Boba o văzuse în videoclipuri şi despre care citise în cărţi.

Cerul de deasupra era strălucitor, un albastru strălucitor.

Apoi, pe măsură ce *Sclav I* se ridică din ce în ce mai sus, cerul se întunecă – albastru-negru, apoi negru. Atunci Boba văzu ceva chiar mai frumos decât norii.

Stelele.

Boba ştia ce sunt, desigur. Citise despre stele; le văzuse în videoclipuri şi imagini şi le observase personal în excursiile pe alte planete, cu tatăl său. Cu toate astea, nu le acordase niciodată atenţie cu adevărat. Copiii mici nu observă lucrurile care sunt atât de îndepărtate. Şi stelele nu erau aproape niciodată vizibile de pe înnorata Kamino, nici măcar noaptea. Dar acum avea zece ani şi acum…

Boba văzu un milion de stele, fiecare dintre ele la ani-lumină distanţă.

— Uau, spuse el.

— Ce este, Boba? întrebă tatăl său.

Boba nu ştia ce să spună. Galaxia era formată dintr-un milion de sori, arzând puternic. În jurul fiecărui soare erau planete, fiecare făcută dintr-un milion de roci şi pietre, şi fiecare piatră era făcută din milioane de atomi şi…

— E galaxia, spuse Boba. De ce sunt…?

— De ce sunt, ce, Boba?

— De ce sunt atât de multe?

Jango Fett îşi lăsă fiul să *zboare* cu *Sclav I*, ceea ce însemna doar să stea pe scaunul pilotului în timp ce pilotul automat pilota nava. El era ocupat să-şi monteze la armura de luptă un nou pachet propulsor, pentru a-l înlocui pe cel care

explodase în lupta cu Jediul. Când termină, reveni pe scaunul pilotului şi Boba îl întrebă:

— Ne mutăm în altă lume, tată?

— Deocamdată.

— Care?

— Vei vedea.

— De ce?

— De ce pui atâtea întrebări? Ăsta era semnalul pentru ca Boba să tacă. Tatăl său avea motivele sale pentru tot ce făcea, dar de obicei le păstra pentru sine.

— Nu vrei să ştii, spuse Jango Fett în timp ce apăsa butonul marcat *Hiperspaţiu*.

Dacă spaţiul era minunat, hiperspaţiul era de două ori mai minunat.

De două ori mai minunat de ciudat.

Imediat ce *Sclav I* trecu la viteza superluminică şi alunecă în hiperspaţiu, capul lui Boba începu să se învârtă. Stelele zburau ca nişte picături de ploaie. Era ca un vis, cu depărtarea şi aproapele răsucite, timpul şi spaţiul amestecate ca uleiul şi apa, în vârtejuri.

Boba adormi, pentru că şi ciudatul devine obositor când totul este ciudat...

Visă că se întâlneşte cu mama pe care nu o mai avusese niciodată. Era la o recepţie mare, într-un palat, şi era singur. Era ca o poveste dintr-o carte. Cineva venea spre el, făcându-şi drum printre mulţime. Era frumoasă, într-o rochie albă. Venea spre Boba, din ce în ce mai repede, şi zâmbetul ei era la fel de strălucitor ca...

— Boba?

— Da!?

— Trezeşte-te, fiule.

Boba deschise ochii şi îl văzu pe tatăl său la comenzile lui *Sclav I*. Ieşiseră din hiperspaţiu, înapoi în spaţiul *normal*, treidimensional. Pluteau. Chiar în faţa lor era o planetă uriaşă, roşie, cu inele portocalii. Era frumoasă, dar nu la fel de frumoasă ca viziunea pe care Boba o văzuse în visul său, venind spre el prin sala de bal. Nu la fel de frumoasă ca... Boba se simţi alunecând înapoi în vis.

— Geonosis, spuse Jango Fett.

— Ce?

Boba se ridică.

— Numele planetei. Geonosis.

În timp ce *Sclav I* se apropia de Geonosis, se îndreptă spre inele. Numai de la distanţă erau netede şi frumoase. Sus aproape, Boba putu vedea că inelele erau formate din asteroizi şi meteori, bulgări de piatră şi gheaţă – resturi spaţiale.

De aproape erau periculoşi şi urâţi.

Mâinile lui Jango dansau pe comenzile navei, trecându-le de pe pilot automat pe manual. Zborul pe sub inele va fi complicat. Pe măsură ce ducea, măiastru, nava pe orbita de apropiere, spuse:

— Data viitoare, când ajungem pe o planetă pe care va fi mai uşor de aterizat, te las să zbori singur, fiule.

— Chiar, tată? Asta înseamnă că sunt suficient de mare?

Jango îl mângâie pe fiul său pe umăr.

— Aproape, Boba. Aproape.

Boba se lăsă pe spate, zâmbind. Viaţa era mai bună decât visele. Cine avea nevoie de o mamă când aveai un tată ca Jango Fett? Deodată, Boba zări ceva pe ecranul din spate. O clipire.

— Tată, cred că suntem urmăriţi!

Zâmbetul lui Jango dispăru. Clipirea le imita fiecare manevră. Aveau o navă pe urme.

— Uită-te la ecranul senzorului, spuse agitat Boba. Nu este umbra unui dispozitiv de camuflare?

Jango comută ecranul senzorului la rezoluţii mai mari. Arăta un dispozitiv de urmărire ataşat de corpul lui *Sclav I*.

Lui Boba nu îi veni să creadă. Nu-l văzuse pe Jedi alunecând în marea agitată a lui Kamino? Cum putea Jediul să supravieţuiască pentru a-i urmări?

— Trebuie să fi pus un dispozitiv de urmărire pe nava noastră în timpul luptei, spuse Jango, cu vocea oţelită de hotărâre. Dar vom remedia asta!

Boba era pe punctul de a-l întreba cum, când tatăl său îl împinse înapoi în scaun.

— Ţine-te bine, fiule. Vom intra în câmpul de asteroizi. Nu ne va putea urmări acolo. Dacă o va face, îi vom oferi câteva surprize.

Capitolul 8

În câmpul de asteroizi! Boba simţi un fior rece de frică în timp ce tatăl său trase înapoi de comenzi şi *Sclav I* o luă în sus, în inelul propriu-zis. Stâncile zimţate treceau fulgerător pe lângă ei, pe ambele părţi. Parcă zburau printr-o pădure de pietre. Boba nu putea să se uite. Şi nici nu putea să nu se uite. Ştia că, dacă loveau una, erau morţi. Distruşi. Terminaţi. Nici măcar nu ar lăsa o urmă în galaxie.

Atunci Boba îşi spuse: Nu-ţi mai face griji... Ia uite cine este la comenzi!

Boba îşi ţinu ochii pe tatăl său. Asteroizii încă treceau pe lângă *Sclav I*, dar nu mai păreau la fel de înfricoşători. Jango Fett era la control.

Boba se relaxă şi verifică ecranul din spate.

— A plecat, îi spuse tatălui său.

— Probabil că s-a dus mai departe, spre suprafaţă, răspunse Jango.

Dintr-o dată, imaginea de pe ecranul de vizualizare tremură şi apăru un semnal străin. Printre purici, Boba văzu un contur familiar. Delta-7.

— Uite, tată, s-a întors!

Jango a apăsat calm un buton de pe consola de armament marcat *Încărcătură Sonică: Eliberare*. Boba se uită înapoi şi văzu un recipient care se îndrepta spre vânătorul spaţial al Jediului. Rânji. *Adio!* Jediul era condamnat...

La fel şi Boba. Pentru că, atunci când se întoarse înapoi în scaun şi privi în faţă, nu văzu decât piatră. *Sclav I* se îndrepta direct spre un asteroid imens, zimţat!

— Tata! Ai grijă!

Vocea lui Jango fu liniştită şi rece în timp ce trase nava într-o urcare abruptă, abia evitând stânca ucigaşă.

— Stai liniştit, fiule. Vom fi bine. Jediul ăla nu ne va putea urmări aici.

Ăsta era planul, oricum. Dar Jedi avea alte idei. În timp ce tatăl său îl manevra cu pricepere pe *Sclav I* prin câmpul de asteroizi, Boba ţinea ochii pe ecranul din spate.

— Uite-l! se plânse el.

Nava de luptă Jedi era încă acolo, chiar pe coada lor. Era ca şi cum ar fi fost legat de *Sclav I*. Jango clătină din cap cu tristeţe.

— Nu pare să fie capabil să priceapă o aluzie. Ei bine, dacă nu putem să scăpăm de el, va trebui să-l distrugem.

Apăsând un buton, întoarse nava şi se îndreptă direct spre un alt asteroid, chiar mai mare decât precedentul. Numai că de data asta nu a mai ridicat nava. În schimb, a zburat direct spre suprafaţa zimţată. Lui Boba nu îi venea să creadă. Încerca propriul său tată să-i omoare pe amândoi?

— Ai grijă! strigă el.

Închise ochii, aşteptând explozia. Deci aşa este când mori, gândi el. Se simţea uimitor de calm. Se întrebă cât de tare îl va durea când se vor lovi. Sau va fi doar un fulger de lumină? Sau...

Sau nimic.

Cu Jango Fett la comenzi, *Sclav I* nu încetini deloc şi nu ezită deloc.

Părea o moarte sigură. Nava se aruncă direct în jos printr-un canion îngust de pe suprafaţa asteroidului. În partea de jos era o peşteră, cu o deschidere suficient de mare pentru o mică navă întoarsă pe o parte. Doar suficient de mare...

Ceva nu era în regulă.

Nu se întâmplase nimic. Boba era încă în viaţă. Deschise ochii. Văzu piatră peste tot. Tatăl său zburase cu viteză maximă printr-o gaură din asteroid, iar acum *Sclav I* trecea în viteză printr-un tunel îngust şi alambicat.

Dar zbura din ce în ce mai încet.

Cel puţin suntem încă în viaţă, gândi Boba. Dar dacă Jedi ne urmăreşte, de ce încetinim? Află imediat. Tunelul trecea prin tot asteroidul. Când *Sclav I* ieşi din pasajul de piatră, se afla chiar în spatele navei de luptă Jedi. Vânatul devenise vânător. *Sclav I* era pe urma Jediului. Era cea mai tare manevră pe care şi-o imaginase Boba vreodată. Cu greu îşi putu controla entuziasmul.

— Distruge-l, tată! Distruge-l! Foc!

Nu era nevoie ca Boba să i-o spună tatălui său. Jango Fett deja trăgea.

Laserul mortal trasa dungi luminoase prin întunericul spaţiului, de fiecare parte a navei de luptă Jedi.

— L-ai nimerit! strigă Boba când văzu nava de luptă Jedi legănată de o explozie.

O lovitură foarte aproape de ţintă, dar nu distrugătoare.

Nu înca.

— Va trebui, pur şi simplu, să-l distrugem! spuse Jango.

Se întinse spre consola de armament şi, cu două mişcări rapide din încheietură, apăsă două comutatoare: *Armare Torpilă* şi apoi *Eliberare Torpilă*.

Veni rândul lui *Sclav I* să se balanseze când torpila plecă din corpul navei şi se fixă pe nava de luptă Jedi.

Boba privea, fascinat. Jedi era bun, trebuia să recunoască asta. Zbura în zig zag, încerca orice fel de manevră evazivă. Dar torpila era fixată şi se apropia. Apoi, nava de luptă Jedi zbură direct în calea unui asteroid imens care se rostogolea.

Şi totul se termină.

Nu exista nicio modalitate de a evita coliziunea. Prins între explozia torpilei şi piatra neiertătoare, nava de luptă Jedi dispăru. Rămăsese doar o urmă de resturi.

— L-ai nimerit... răsuflă Boba. Daaa!

Reacţia lui Jango fu mai discretă.

— Nu-l vom mai vedea, spuse el încet în timp ce îndruma nava afară din câmpul de asteroizi şi o angaja pe o rută de coborâre, spre planeta roşie gigantică.

Capitolul 9

Boba crezuse că Geonosis ar putea fi diferită de Kamino, cu şcoli, alţi copii şi mai multe de făcut.

Era diferită, desigur, dar atât.

Pe Kamino ploua tot timpul; pe Geonosis nu ploua niciodată. Kamino era un ocean; Geonosis era o mare de nisip roşu, cu turnuri mari de stâncă numite stalagmite ieşind ca nişte vârfuri, ici şi colo, din deşertul nisipos. De fapt, planeta părea pustie. Cel puţin aşa crezu Boba când sosiră, prima dată. Jango Fett ateriză *Sclav I* pe o lespede de lângă unua dintre stalagmite sau turnuri de stâncă.

Campăm aici, pe piatra asta? se întrebă Boba în timp ce nava se aşeza pe puntea de aterizare şi motoarele se opreau.

Apoi, se deschise o uşă din piatră şi apărură droizii de întreţinere pentru a deservi nava.

Boba căscă ochii mari în timp ce îl urmărea pe tatăl său prin uşa care se dovedea a fi intrarea într-un imens oraş subteran, cu coridoare lungi şi camere uriaşe, toate conectate şi iluminate cu tuburi strălucitoare, în care se auzeau ecouri de paşi şi strigăte. Cu toate acestea, încă părea gol. Singurii locuitori erau umbre grăbite, îndepărtate. Nimeni nu îi saluta; nimeni băga în seamă, măcar, copilul de zece ani care mergea după tatăl său. În timp ce urcau scările către apartamentul în care fuseseră repartizaţi temporar, Jango îi explică fiului său că Geonosienii înşişi erau drone care lucrau tot timpul. Planeta lor era un centru de producţie pentru droizi de luptă.

— Şi cei care produc drozii nu sunt cu mult mai inteligenţi sau mai interesanţi decât droizii înşişi, spuse Jango.

— Atunci, de ce suntem aici? întrebă Boba.

— Afaceri, spuse Jango Fett. *Cel care îmi angajează mâna de lucru*...

— ...*mă angajează în întregime*, termină Boba, rânjind spre tatăl său.

— Corect, spuse Jango. Îi zbârli părul fiului său şi îi zâmbi. Sunt foarte mândru de tine, fiule. Ai crescut pentru a deveni un vânător de recompense, la fel ca bătrânul tău tată.

Apartamentul era sus, în turnul de piatră, cu vedere la deşert. Jango plecă să se întâlnească cu angajatorul său, lăsându-l pe Boba cu un avertisment sever:

— Să fii aici când mă întorc.

După câteva ore singur în apartament, Boba ştiu că primele sale impresii au fost corecte. Geonosis era plictisitoare. Chiar mai plictisitoare decât Kamino.

Plictiseala este cam ca un microscop. Poate face lucrurile mici să pară mari. Boba numără toate pietrele din zidurile apartamentului. Numără toate crăpăturile din podea. Plictisit de crăpături şi pietre, se uită pe fereastra îngustă, urmărind furtunile de praf care treceau pe câmpie şi urmărind inelele care se roteau pe cerul de deasupra. Boba îşi dori să-şi fi adus nişte cărţi. Singura pe care o avea era cartea neagră pe care i-o dăduse tatăl său, cea pe care el nu o putuse deschide. Era într-o cutie cu hainele şi jucării vechi de-ale sale, şi nici nu merita să fie căutată.

Trebuia să se distreze singur. Dar cum?

Să fii aici când mă întorc. Asta nu însemna că nu putea părăsi apartamentul. Doar că nu putea merge prea departe. Boba ieşi în hol, închizând uşa în urma lui. Coridorul de piatră era slab luminat şi liniştit. În depărtare, Boba auzea un zgomot puternic. Părea să sune aproape ca oceanul de pe furtunoasa Kamino.

Ar putea exista un ocean aici, pe această planetă deşertică?

Boba merse până la capătul coridorului şi privi după colţ. Sunetul era mai puternic. Acum semăna cu o tobă îndepărtată.

După colţ era o scară de piatră, care ducea în jos. În partea de jos a scărilor, era un alt hol. La capătul holului, era o altă scară. Avea trepte de piatră, care duceau în jos, în întuneric. Boba le urmă, pipăindu-şi calea, pas cu pas. Cu cât mergea mai departe, cu atât se întuneca mai tare. Cu cât se întuneca mai tare, cu atât creştea mai tare zgomotul. Părea ca un uriaş care bate o tobă.

Boba avu senzaţia că mersese prea departe, dar nu voia să se întoarcă. Nu încă. O va face abia după ce va descoperi ce anume provoca zgomotul ăla asurzitor. Apoi, o ultimă scară, lungă, în spirală se încheie într-un hol îngust. Holul se termina cu o uşă grea. Zgomotul era atât de puternic încât tremura şi

uşa. Lui Boba aproape că îi era frică să se uite. Era pe cale să se întoarcă. Apoi, în mintea lui, auzi vocea tatălui său: *Fă lucrul de care te temi cel mai mult şi vei găsi curajul pe care îl cauţi*.

Boba deschise uşa.

BUUM, BUUM, BUUM

Nu exista nicio furtună oceanică sălbatică, niciun uriaş care să bată toba. Dar Boba nu fu dezamăgit. Ceea ce văzu era cu mult mai uimitor.

Privea într-o vastă cameră subterană, luminată de lămpi strălucitoare şi plină de siluete în mişcare. Când ochii lui se adaptară la lumina slabă, putu vedea o linie lungă de asamblare, unde maşini uriaşe din metal prelucrau braţe şi picioare, roţi şi lame, capete şi torsuri. Zgomotul era tunător. Părţile grele, de culoarea ruginei, odată create, erau duse cu nişte centuri zornăitoare într-o zonă centrală, unde erau asamblate de geonosieni cu feţe sumbre, în droizi de luptă, care deveneau funcţionali de îndată ce le erau înşurubate capetele. Droizii asamblaţi plecau apoi din cavernă, în linii lungi, printr-o uşă înaltă, arcuită, în întuneric. Boba privea, fascinat. Care era scopul tuturor acestor arme de război? Era greu de crezut că exista loc în galaxie pentru atât de mulţi droizi de luptă şi drodeika plini de lame şi blastere.

Şi-i imagină pe toţi în acţiune, luptându-se între ei. Era interesant să se gândească la asta – şi un pic înfricoşător.

— Hei, tu de colo!

Boba ridică privirea. Un droid de securitate se grăbea spre el, pe o pasarelă care ducea spre uşa deschisă. În loc să-i explice cine era şi ce făcea, Boba decise să facă altceva. Trânti uşa şi fugi.

Să fii aici când mă întorc, spusese Jango. Boba tocmai închidea uşa apartamentului, când auzi paşi pe holul de afară.

Abia am reuşit! gândi Boba în timp ce tatăl său deschidea uşa.

Cu el erau doi bărbaţi. Unul dintre ei era un geonosian, purtând straiele elaborate ale unui înalt funcţionar, pe corpul său ca o ramură şi capul în formă de butoi. Celălalt era îmbrăcat mai simplu, dar cumva familiar.

— Aşa că vedeţi, Conte Dooku, am făcut progrese mari, spunea Geonosianul.

Contele i-a atras atenţia. Boba îl recunoscu.

— Nu e Contele Tyranus? îl întrebă Boba pe tatăl său, care îşi lăsă casca de luptă lângă uşă.

— Şşşşttt, spuse Jango. Suntem singurii care îi cunosc numele ăsta.

— Ah, deci acesta este cel tânăr? spuse Contele. Într-o zi vei fi un mare vânător de recompense.

Îl bătu pe Boba pe cap. Gestul era afectuos, dar mâna era rece, iar Boba simţi un fior.

— Da, domnule, spuse el, îndepărtându-se.

Tatăl său îi aruncă o privire severă şi dezaprobatoare în timp ce bărbaţii intrau în bucătăria apartamentului pentru a-şi continua discuţia.

Boba se simţi ruşinat. Fusese nepoliticos. Răceala trebuie să fi fost doar în imaginaţia lui. Contele Tyranus era principalul angajator al lui Jango Fett. Boba îi datora nu numai respect, ci şi încredere.

Într-o zi vei fi un mare vânător de recompense. Cuvintele contelui răsunau în capul lui Boba. Spera că într-o bună zi se vor adeveri.

Casca de luptă a tatălui său atârna lângă uşă. Boba o luă şi o duse în dormitor. Voia să vadă cum arăta din interior. Voia să simtă cum era să fii Jango Fett. Închise uşa în urma lui şi îşi puse casca pe cap. Deschise ochii şi...

— Uau!

Boba se aşteptase să fie întuneric în cască, dar nu era. Erau tot felul de afişaje care se derulau în interiorul plăcii frontale. Majoritatea erau pentru arme şi sisteme de supravieţuire:

RACHETELE SĂGEŢI

UNDA SONICĂ

MANŞETA DE LA ÎNCHEIETURĂ

PACHETUL DE PROPULSIE

ŢEPII CIZMEI

COMUNICATORUL

MĂSURAREA DISTANŢEI

Era ca şi cum erai în camera de control a unei nave foarte mici, compacte, eficiente. Dar era prea grea. Boba abia îşi putea mişca capul. Tocmai o ridica când...

Clic.

Boba auzi uşa dormitorului deschizându-se. Ooo. Acum avea mari probleme!

Dar nu – Jango Fett râdea când ridică casca de pe capul lui Boba.

— Nu-ţi face griji, fiule, armura ta se va potrivi mai bine pe tine.

Boba privi în ochii tatălui său.

— A mea?

— Când vei fi mai mare, spuse Jango. Armura asta de luptă mi-a fost dată de *Mandalore*. O vei avea pe a ta într-o zi, când vei deveni vânător de recompense.

— Şi mă vei învăţa să o folosesc? întrebă Boba.

— Când va veni ziua aceea, s-ar putea ca eu să nu mai fiu, spuse Jango. S-ar putea să fii singur.

— Dar...

— Fără *dar*, spuse Jango. Încercă un zâmbet. Nu-ţi face griji. Va veni şi timpul tău.

Întinse mâna şi îl bătu pe Boba pe cap. De data aceasta, nu simţi niciun fior.

Mai târziu în acea noapte, Boba auzi un zgomot ciudat. Nu era sunetul pe care îl auzise până acum. Nu erau sforăiturile tatălui său, care veneau din patul alăturat.

Aaauuuuuu!

Era ceva aflat departe şi incredibil de singur.

Se duse la fereastra îngustă şi se uită afară. Noaptea pe Geonosis era la fel de strălucitoare ca şi ziua pe Kamino. Inelele portocalii ale planetei aruncau o lumină blândă peste nisipurile deşertului.

Se vedea o mesă[3] roşie chiar sub stalagmita oraşului. Era străbătută de urme slabe care sclipeau, ca şi cum ar fi fost pavate cu diamante.

Mesa părea interesantă, dar era strict interzisă. Jango Fett spusese că acolo erau fiare feroce numite massiffi[4] care rătăceau pe stâncile şi pantele ei.

Aaauuuuuu!

---

[3] Mesă – cunoscută şi sub numele de *pământ plat* sau *platou*, era o secțiune de teren naturală, mare, înaltă, cu vârf plat.

[4] Massiff – specie reptiliană de vânători periculoşi de pe planetele deşertice, inclusiv Tatooine şi Geonosis. Massiffii erau domesticiţi pentru a fi santinele şi paznici.

Iată, din nou – acel urlet însingurat, jalnic. Un massiff, gândi Boba. Părea mai degrabă singuratic decât feroce.

Cunoştea sentimentul.

Îi venea să urle înapoi, drept răspuns.

Capitolul 10

Când Boba se trezi, tatăl său plecase. Pe masă era micul dejun şi un bilet: *Fii aici când mă întorc*.

Boba dispăru pe uşă.

Auzi bubuitul îndepărtată, dar merse în sens invers, până la platforma de aterizare. *Sclav I* nu mai era singura navă spaţială. Arăta minusculă în comparaţie cu celelalte, care aveau toate formele şi dimensiunile, dar erau, în mare parte, mai mari.

Boba se asigură că nu-l vede nimeni, apoi urcă pe rampă în cabina lui *Sclav I*. Scaunul era puţin mai jos, dar în afară de asta, era bine. Memorase deja comenzile de zbor atât pentru spaţiu, cât şi pentru atmosferă. Ştia deja sistemele de arme, de lasere multiple şi de torpile. Tatăl său îl învăţase aproape totul şi îşi dăduse singur seama de restul. Boba ştia cum să pornească nava, să programeze computerul navigaţional şi să angajeze hipermotorul. Era sigur că în scurt timp, tatăl lui îl va lăsa să încerce o decolare şi o aterizare complete. Voia să fie pregătit. Îşi imagină că pilotează nava în timp ce tatăl său îşi secera duşmanii cu laserul.

— Feriţi-vă de mânia Fettilor! strigă el triumfător în timp ce zig-zaga printre navele de luptă inamice...

— Hei...

Boba se ridică – probabil că adormise! Trebuie că visase.

— Hei, copile!

Era un gardian geonosian.

— Este în regulă, spuse Boba. Este nava tatălui meu.

Ieşi din *Sclav 1* şi închise rampa.

Geonosianul avea o expresie stupidă, dar amabilă.

— De ce nu e nimic de făcut pe aici? întrebă Boba, doar pentru a fi prietenos.

Paznicul Geonosian zâmbi şi îşi roti blasterul.

— O, multe de făcut! spuse el. Există arenă! Foarte tare!

— Ce se întâmplă în arenă?

— Omoară lucrurile! spuse geonosianul.

Interesant, gândi Boba. Era ceva de făcut.

— În fiecare zi? întrebă el nerăbdător.

— O, nu, spuse geonosianul. Doar ocazii speciale.

Reguli.

Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate. Asta nu făcea parte din codul lui Jango Fett. Dar făcea parte din *Codul Copiilor*, gândi Boba. Oricum, ar trebui să facă.

Boba căuta scuze. Se pregătea să încalce *Regula Interzis* a tatălui său. Se pregătea să se strecoare din oraşul stalagmită, spre mesa roşie. Încerca să se prefacă că e în regulă, că trebuie să facă ceva. Căuta aventură. Şi era pe cale să o găsească.

Prima parte fu uşoară. Uşa principală către oraşul stalagmită era la nivelul solului, jos, sub platforma de aterizare. Era păzită de o santinelă geonosiană somnolentă, a cărei sarcină era să vegheze asupra intruşilor, nu a evadaţilor.

A fost uşor să treacă pe lângă el.

De îndată ce respiră aerul exterior, Boba îşi dădu seama cât de mult ura mirosul de mucegai al oraşului stalagmită. Era minunat să fii afară!

Voia să exploreze urmele sclipitoare pe care le văzuse de sus. O urmă pe prima pe care o văzuse. Ducea pe partea laterală a mesei roşii. Strălucirea era cauzată de fragmentele de mică – rocă netedă şi strălucitoare ca sticla care marcau traseul şi făcea să fie uşor de urmat. Boba tocmai dădea colţul pe o pantă abruptă când auzi un ţipăt. Apoi un zgomot de mârâit. Se opri, apoi continuă mai precaut, pas cu pas. Pe poteca îngustă din faţă se luptau două fiare cu ţepi pe spate. Mârâiau, trăgând fiecare de câte un capăt a ceea ce arăta ca o frânghie păroasă. Frânghia şuiera pe un ton puternic. Era un şarpe de zece picioare, acoperit cu blană. Gura şi ochii se aflau în mijlocul corpului său lung şi acoperit cu blană.

Şopârlele, despre care Boba presupunea că erau temuţii massiffi, erau pe cale să îl rupă în jumătate cu dinţii lor lungi, ascuţiţi ca briciul. Apoi îl văzură pe Boba şi îi dădură drumul şarpelui. Boba făcu un pas înapoi. Ambii massiffi înaintară un pas. Mârâind. Boba făcu un alt pas înapoi. Panta era în dreapta lui. În stânga şi în spatele lui – nimic altceva decât aer. Massifii înaintară din nou. De data asta doi paşi. Mârâind. Boba îşi păstră privirea fixată pe ochii roşii ai massiffilor. Simţise că, dacă se uita în altă parte, chiar şi pentru o clipă, l-ar fi atacat.

Înaintară din nou, unul lângă altul. Boba îngenunche şi, pipăind cu o mână, luă o bucată de mică. Fără să se uite, o testă

cu degetele. Era ascuţită ca un cuţit. Deodată sări în sus şi o aruncă, răsucindu-se, către massifful din dreapta.

Iiiaaauuu!

Îl nimerise! Dar celălalt massiff era în aer, sărind spre Boba. Auzi un mârâit şi îi simţi respiraţia fierbinte pe faţă şi dar lăsă capul în jos şi...

Aaauuuuuu!

Massifului îl rată şi zbură de pe stâncă, urlând când căzu spre stâncile zimţate de dedesubt. Boba se ridică. Celălalt masaiff sângera dintr-un un ochi roşu. Se retrăgea, îndepărtându-se... Apoi se întoarse şi fugi.

Şarpele stătea pe potecă, îngrijindu-şi rănile. Inima lui Boba bătea puternic.

Poate că încălcarea regulilor nu este o idee chiar atât de bună, gândi el. A avut noroc că rămăsese în viaţă. Se gândi să se întoarcă înapoi – dar decise că nu avea rost. Era deja la jumătatea drumului care înconjura mesa. Aşa că păşi peste şarpele ameţit şi continuă pe cărare. Văzuse cărarea de sus. Ştia că va duce înapoi la intrare. Se va strecura înapoi şi tatăl său nu va şti niciodată că fusese afară.

Apoi auzi ceva în spatele lui. Ceva, pe cărare. Era massifful rănit? Boba simţi un fior rece. Se uită înapoi peste umăr. Era şarpele. Aluneca după el.

Boba se opri. Şarpele se opri şi el.

Gura din mijlocul corpului zâmbea – cel puţin părea să zâmbească. Şi cânta, un fel de sunet de *prăvălire*, ca apa care cade. Suna ciudat aici, în deşert. Îi amintea lui Boba de ploaia de pe Kamino sau de valuri.

— Pleacă, spuse Boba.

Şarpele continuă să cânte. Alunecă puţin mai aproape. Boba se dădu înapoi.

— Pleacă de aici!

Şarpele veni şi mai aproape. Boba luă o piatră – o bucată ascuţită de mică.

— Pleacă de aici.

Şarpele păru trist. Încetă să mai cânte. Se strecură printre stânci.

Boba urcă poteca, spre vârful mesei, când văzu ceva ciudat. Acolo, pe o lespede plată, sub o stâncă, pe o latură a mesei, era o navă mică. O navă spaţială. Un Delta-7! Ar putea

fi…? Tocmai atunci Boba auzi pe cineva – sau ceva – în spatele lui, pe potecă. Se ascunse în spatele unei stânci, chiar la timp.

Omul care se grăbi să treacă pe lângă el pe traseu era la fel de familiar ca nava spaţială. La fel de familiar şi de nedorit. Era Jediul care îi urmărise prin inelele de asteroizi. Jediul pe care *îl distrusese torpila*. Obi-Wan Kenobi. Din nou!

Boba privi din spatele stâncii sale cum Jediul deschide trapa navei de luptă şi urcă în cabină. Boba crezu că era pe punctul de a decola, dar el nu închise trapa. Orice ar fi făcut, Boba ştia că nu e bine. Ar trebui să-l oprească. Dar cum? De unde se ascundea, Boba vedea peste marginea mesei, până la intrarea în stalagmita oraş.

Acolo era sentinela geonosiană somnolentă de care trecuse el. Nava Jedi era ascunsă vederii santinelei – dar Boba nu. Dar cum ar putea să declanşeze o alertă?

Boba luă cea mai mare bucată de mică pe care o putu găsi şi o şterse de mânecă până când străluci ca sticla. Apoi o folosi pentru a reflecta lumina soarelui Geonosian, care tocmai se ivea peste inele. Înclină bucata de mică înainte şi înapoi până când putu să vadă fulgerul de lumină de pe ochii santinelei. Apoi o făcu din nou. Şi din nou.

Oare văzuse santinela?

Văzuse! Venea pe potecă, spre marginea mesei. Boba nu putea risca să fie văzut, aşa că părăsi traseul şi se urcă pe o margine abruptă până la vârful mesei. Când ajunse în vârful mesei, văzu garda geonosiană la marginea stâncii, privind. Boba ştia că văzuse nava Jedi, pentru că vorbea emoţionat în comunicator.

Succes! Sau cel puţin aşa părea. Boba fugi înapoi spre baza turnului – apoi derapă, oprindu-se. Poarta era închisă. Era blocat afară. Cum ar putea intra înăuntru fără să fie descoperit? Apoi avu din nou noroc. Poarta se deschise brusc şi ieşi o echipă de droideka. Erau atât de grăbiţi să-l captureze pe Jedi că îl observară pe Boba, lipit de peretele de stâncă. Reuşi să se strecoare pe uşă chiar înainte ca aceasta să se închidă în spatele droidekelor.

Era în siguranţă! Boba tocmai era pe punctul de a răsufla uşurat când simţi pe umăr o mănuşă tare de metal. I se păru blândă, dar fermă.

— Unde te duci, fiule? întrebă Jango Fett. Unde ai fost?

— Uh, afară. Domnule.

— Vino sus. Trebuie să vorbim.

Boba îl urmă pe tatăl său în sus pe scări şi în apartament. Nu putea spune nimic. Nu putea face nimic. Fusese prins şi ştia asta. Se aşeză pe canapea şi privi cum tatăl său îşi scotea armura de luptă şi o aşeza cu grijă pe podea.

— O altă aventură? întrebă Jango Fett cu un zâmbet uşor în timp ce îşi prepara o ceaşcă de ceai grub[5] geonosian.

— Îmi pare rău, spuse Boba. Foarte, foarte rău.

— Pentru ce? întrebă tatăl său.

— Pentru că nu te-am ascultat.

— Şi asta e tot?

— Presupun că da, spuse Boba.

— Ce zici de faptul că m-ai minţit?

— Nu am minţit, spuse Boba. Am recunoscut că am fost afară.

Zâmbetul tatălui său dispăru.

— Doar pentru că ai fost prins. Dacă nu ai fi fost...

— Cred că te-aş fi minţit, spuse Boba. Îmi pare rău şi pentru asta.

— Atunci îţi accept scuzele, spuse Jango. Ca sancţiune, eşti consemnat să stai în cameră cât timp îţi spun eu.

— Da, domnule. Boba răsuflă uşurat. Consemnat însemna închis; însemna că trebuia să rămână în cameră. Asta nu era atât de rău pe cât se aşteptase.

— Ar fi putut fi mai rău, spuse Jango Fett, dar îţi sunt dator.

— Da?!

— Sigur. Pentru prietenul nostru Jedi. Cel care a reuşit cumva să ne scape în câmpul de asteroizi. A fost capturat, datorită ţie. Ai alertat santinela, chiar dacă asta însemna că puteai avea probleme. Ai făcut ceea ce trebuie.

— Da, domnule. Mulţumesc, tată. Îmi pare rău că nu te-am ascultat.

— Şi mie, Boba, spuse Jango Fett zâmbind. Dar sunt şi mândru de tine.

— Eşti?!

---

[5] Ceai grub – băutură asemănătoare ceaiului, dar cu gust amar.

— Aş fi îngrijorat dacă nu ai face asta măcar o dată în viaţă. Face parte din creştere. Este o parte a procesului de câştigare a independenţei.

Boba nu ştiu ce să spună. Chiar credea tatăl său că nu îl ascultase decât de data aceasta?

Încercă să-şi ascundă zâmbetul şi nu spuse nimic.

Capitolul 11

Consemnat în cameră.

Ar fi putut fi mai rău. Dar încă era destul de rău. Viaţa singuratică a lui Boba devenise şi mai singuratică, acum că era blocat în apartament. Jango Fett era foarte ocupat; discuta afaceri cu Contele şi Geonosianul pe care îl numise Arhiduce. Boba ştia că nu trebuia să încerce să se strecoare afară.

Consemnat în cameră.

Lui Boba îi era dor de prietenul său din bibliotecă, Whrr. Tocmai încerca să construiască un model de navă de luptă din bucăţi de sârmă când uşa se deschise brusc. Acolo, în armura sa de luptă, stătea Jango Fett.

— Vino, fiule, fu tot ce spuse el.

Asta era tot ce avea de spus!

Boba se ridică în picioare şi îl urmă pe tatăl său pe scări. Se bucura să iasă din cameră, indiferent de motiv. Şi se simţea mereu mândru să-şi urmeze tatăl. Ştia că oricine îi vedea, gândea: *Acesta este Jango Fett. Şi acesta este Boba, copilul său. Va fi şi el vânător de recompense, într-o zi*.

În holurile subterane slab luminate era linişte. Boba putea să-şi dea seama că se întâmpla ceva important. Se întrebă despre ce era vorba.

Dar ştia că nu trebuie să întrebe. Avea noroc că ieşise din apartament.

La capătul unui coridor lung, întâlniră o mulţime de geonosieni. Unii aveau aripi pe spate; alţii nu. O santinelă în uniformă le făcu semn să treacă spre capătul liniei şi într-o cameră imensă, cu tavan înalt. Deşi camera era plină de geonosieni, era atât de mare încât părea aproape goală. Fiecare pas şi fiecare tuse răsunau.

Arhiducele şi alţi oficiali erau aşezaţi într-un fel de cutie înaltă, la un capăt al camerei impunătoare, cu aproximativ un o sută de geonosieni privindu-i.

Doi oameni stăteau privind în sus, spre ei. Ceva despre felul în care stăteau îi spuse lui Boba că sunt prizonieri. Dar prizonieri mândri, rebeli.

Jango şi Boba se strecurară prin mulţime într-o partea a camerei. Cineva lovi în ceva şi camera se linişti. Aproape complet. Toată lumea se întoarse să se uite la prizonieri. Boba trebui să stea pe vârfurile picioarelor pentru a vedea mai bine. Un prizonier era îmbrăcat ca un Jedi. Era mult mai tânăr decât cel numit Obi-Wan.

Poate că este ucenic, gândi Boba. Deşi, de ce ar vrea cineva să fie Jedi era dincolo de înţelegerea lui.

Celălalt prizonier era o femeie. Şi nu orice femeie. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Boba vreodată. Avea o faţă amabilă şi blândă – genul de chip pe care şi-l închipuise întotdeauna la mama lui, dacă ar fi avut una.

— Aţi fost acuzaţi şi găsiţi vinovaţi de spionaj, spuse unul dintre geonosieni.

Un altul interveni:

— Aveţi ceva de spus înainte de executarea sentinţei?

Femeia vorbi mândră.

— Comiţi un act de război, Arhiduce. Sper că eşti pregătit pentru consecinţe.

Arhiducele râse.

— Construim arme aici, doamnă Senator. Asta-i treaba noastră. Desigur că suntem pregătiţi.

Senator. Boba fu şocat. Trase de braţul tatălui său.

— Ce caută un Senator aici, ca prizonier?

— Şşşttt! şuieră Jango.

— Continuaţi! ceru un alt oficial, un Neimoidian cu pielea verde pătată şi ochii roşii aprinşi. Continuaţi cu sentinţa. Vreau să o văd suferind.

Boba voia să-l vadă pe celălalt Jedi suferind, nu tânărul – şi cu siguranţă nu femeia. Pe cel insistent. Cel pe care îl *omorâseră* iar şi iar. Jedi Obi-Wan Kenobi.

Dar unde era?

Arhiducele răspunse la întrebarea lui Boba.

— Celălalt prieten Jedi vă aşteaptă, doamnă Senator. Duceţi-i în arenă.

Arena! În sfârşit, urma să vadă ceva acţiune. Era ceea ce Boba aşteptase.

Şi totuşi, cumva, se temea de asta.

Capitolul 12

Ca aproape orice altceva de pe Geonosis, arena era sculptată în piatră solidă. Cu toate astea, pentru că era deschisă în partea de sus, arena era cel mai luminos loc din întregul oraş subteran. Scaunele erau pline de geonosieni entuziasmaţi, toţi bătând din aripi şi ţipând de emoţie, chiar dacă încă nu se-ntâmpla nimic. Vânzătorii în costume strălucitoare îşi croiau drum prin tribune, cântând şi fluierând pentru a-şi face publicitate la tăvile cu insecte vii şi alte delicii geonosiene. Lui Boba îi plăcea foarte mult, deşi nu era ispitit de bucatele care se zvârcoleau. Îi veni greu să creadă ce noroc avea. Ieşise din apartament, nu mai era consemnat. Era în arenă, pe cale să vadă un spectacol. În plus, el şi tatăl său aveau cele mai bune locuri. Stăteau cu Arhiducele şi ceilalţi oficiali. Jango Fett şi Boba îl secondau pe Conte în cutia oficială.

Mulţimea începu să aclame sălbatic şi, la început, Boba crezu că ar putea fi pentru tatăl său sau chiar pentru Conte. Apoi se uită în jos, spre centrul arenei, şi văzu motivul distracţiei. Prizonierii Jedi. Erau înlănţuiţi de trei stâlpi: tânărul Jedi de unul; Jediul numit Obi-Wan de altul; iar femeia frumoasă de al treilea. Un oficial Geonosian gras îşi curăţă gâtul şi se ridică în picioare pentru a ţine un discurs.

— Criminalii dinaintea voastră au fost condamnaţi pentru spionaj împotriva sistemului suveran Geonosis. Sentinţa de condamnare la moarte urmează să se desfăşoare în această arenă publică, începând din acest moment.

Mulţimea se înveseli nebună, iar grăsanul Geonosian se aşeză, zâmbind, de parcă ar fi crezut că aplauzele erau pentru el.

Cel mai mic oficial Geonosian se ridică şi îşi flutură braţele scurte şi groase.

— Să înceapă execuţiile!

Boba avu sentimente amestecate. Îl ura pe Jediul mai în vârstă, Obi-Wan, care fusese norocos şi îl umilise pe Jango Fett scăpând de două ori. Voia să-l vadă cum moare. Despre ucenicul Jedi, nu-i păsa de niciun fel. Problema era femeia. Boba nu voia

să o vadă murind. Deloc. Unul dintre Neimoidieni o dorea, totuşi. Îşi freca mâinile dolofane atât de tare încât începuseră să se înroşească. Boba îşi întoarse privirea, dezgustat. Cei ca el dau execuţiilor un renume rău, gândi el.

Mulţimea urlă brusc şi mai tare. Şi nu era de mirare! Jos, în arenă, se deschiseseră trei porţi cu gratii. Călăreţii îmbrăcaţi în costume fanteziste, călare pe orray[6], loveau nişte monştri cu beţele şi suliţele, ducându-i în inelul central.

Şi ce monştri! Boba îi recunoscu pe toţi din cărţi. Primul era un reek[7], un fel de armăsar ucigaş cu coarne ascuţite ca un brici. Al doilea era un nexu[8] cu coamă aurie, cu gheare şi colţi ascuţiţi. Iar al treilea era un acklay[9], un monstru cu cleşti mari şi suficient de puternici pentru a tăia un orray în jumătate dintr-o mişcare.

Mulţimea iubea asta, şi de ce nu? Acesta era scopul unei arene de execuţii. Moarte pentru distracţie. Şi lui Boba începea să-i placă, puţin. Deţinuţilor, totuşi, nu le plăcea. Femeia scăpase cumva din lanţuri şi se urcase în vârful stâlpului.

Du-te! gândi Boba. Chiar dacă ştia că este greşit, spera că va scăpa. Avu chiar o fantezie în care o ajuta. Apoi, ea i se alătura pentru a se bucura cum erau ucişi cei doi Jedi. Desigur, Boba ştia că o astfel de fantezie era ridicolă. Nimeni nu va scăpa. Ceea ce se întâmpla în arena era un divertisment, dar era şi o execuţie.

---

[6] Orray – creaturi mari originare de pe Geonosis. Erau folosite de picadorii geonosieni pentru călărie. Erau reptile patrupede robuste şi se distingeau prin boturile şi cozile lungi. Celor care erau îmblânziţi li se îndepărtau cozile şi erau înlocuite cu capace metalice pentru a le acoperi cioturile.

[7] Reek – patrupede mari, musculoase, originare de pe Ylesia şi de pe Luna Codian. Erau mamifere puternice şi teritoriale, cu un singur corn central deasupra capului şi câte un corn pe fiecare obraz.

[8] Nexu – feline prădătoare originare de pe planeta Cholganna, găsite şi pe Zhanox. Prădători agili ca nişte pisici, cu patru ochi roşii şi o coamă defensivă cu ţepi ascuţiţi. Cei patru ochi le ofereau o vedere excelentă, a doua pereche permiţându-le să urmărească prada după căldura corpului, în infraroşu.

[9] Acklay – crustacee reptiliene amfibii, cu şase gheare mortale şi dinţi ascuţiţi ca briciul, originari de pe planeta Vendaxa. Erau un amestec de crustacee şi reptile cu trăsături amfibiene care le permiteau să trăiască în apă şi pe pământ. Creatura gigantică era protejată de o carapace dură, asemănătoare cu o coajă, cu noduli osoşi. Mergea pe şase gheare tari, acoperite cu piele, care aveau cleşti de apucat.

Reekul alerga în jurul arenei, lovind aerul cu cornul şi, i se păru lui Boba, bucurându-se de uralele sălbatice ale multimii. Apoi fiara deveni serioasă. Atacă stâlpul tânărului Jedi. BAM! Reekul lovi stâlpul cu o forţă zdrobitoare, în timp ce tânărul Jedi se eschivă în lateral, cât îi permise lanţul. Apoi sări, cu tot cu lanţ, pe spatele reekului, unde era, cel puţin pentru el, cel mai sigur loc din întreaga arenă.

Mişto mişcare! gândi Boba, fără să vrea.

Apoi tânărul Jedi făcu ceva şi mai mişto. Înfăşură lanţul în jurul cornului reekului, astfel încât atunci când fiara se dădu înapoi şi clătină din cap, lanţul se smulse de pe stâlp. Acum Jediul avea un lanţ pe care îl putea folosi ca pe bici.

Boba aclamă. La fel ca restul mulţimii, ţinea cu reekul.

Celălalt Jedi, Obi-Wan, se feri cu îndemânare în timp ce monstrul lovea stâlpul, rupându-l în două – şi rupând şi lanţul la acelaşi timp.

Nexuul o urmărea pe femeie. Colţii săi lungi erau dezgoliţi şi încerca să se caţere spre partea de sus a stâlpului unde era ea cocoţată, abia ţinându-se.

Boba închise ochii. Nu voia să vadă asta. Mulţimea gemu. AAAAAUUUUU!

Boba deschise ochii. Jedi Obi-Wan apucase de undeva o suliţă. O folosise pentru a-l arunca peste cap pe unul dintre călăreţii de pe orray. Acklayul care-l urmărea îi lovi pe călăreţ şi pe orrayul său, doborâdu-i pe amândoi. Acklayul şi-a deschis cleştele uriaş, şi apoi...

CRRRAAACCC! Călăreţul, angajat al arenei, fu cel rupt în două. Dar mulţimii de geonosieni nu-i păsa. Ei voiau doar să vadă sânge. Nu le păsa al cui era sângele.

Între timp, tânărul Jedi călărea pe reek. Folosea lanţul drept căpăstru, controlând fiara. Femeia încă încerca să scape de nexu, care îi rupsese cămaşa. Folosindu-şi lanţul ca pe un leagăn, zbură prin aer, aruncând nexuul pe nisip şi rănindu-i piciorul. Apoi ateriză înapoi în partea de sus a stâlpului, la adăpost.

Haide! gândi din nou Boba. Numai pentru sine, desigur.

Ucenicul Jedi călărea reekul, fiara fiind complet sub controlul său. Femeia sări în spatele lui. Nexuul scuipă şi mârâi de furie – şi apoi fu atacat şi ucis de reek.

Jediul numit Obi-Wan sări în spatele femeii, aşa că acum erau toţi trei pe reek, alergând prin jurul arenei.

Mulţimea înnebuni. Nu se bucurau chiar pentru banda de criminali – dar le plăcea. Şi Boba aclamă. Se bucura să vadă femeia scăpând. Până acum, cel puţin.

Totuşi era prea mult pentru Neimoidian. Se întoarse spre Jango Fett. Ochii lui ca nişte mărgele erau plini de furie.

— Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple. Jango, termină-o!

Boba privi, întrebându-se ce va face tatăl său. Jango nu se mişcă.

Neimoidianul se uită fix la el. Jango Fett îl privi şi el. Contele rupse tăcerea.

— Răbdare, Vicerege, spuse el. Va muri.

Se auziră aclamaţii şi Boba privi în jos spre arenă.

Porţile se deschideau din nou, toate patru de data asta. Droidekele se rostogoliră, desfăşurându-se în timp ce înconjurau prizonierii, cu lamele strălucind în lumina care pătrundea prin gaura de deasupra arenei. Înainte ca Boba să poată clipi, droidekele îi înconjuraseră complet pe cei trei prizonieri călare pe reekul lor. Se terminase. Boba închise ochii. Nu voia să privească. Apoi auzi un zgomot în spatele lui. Un clicăit foarte uşor. Deschise ochii, se întoarse şi văzu o privelişte îngrozitoare.

Un Jedi, stând în spatele tatălui său. Faţa Jediului era întunecată, ca lemnul fin. Ochii lui erau îngustaţi şi cruzi. Sabia sa violetă era trasă şi aprinsă.

Şi era ţinută la gâtul lui Jango Fett.

Capitolul 13

Geonosienii încetară să mai aclame. Droidekele încetară să mai avanseze.

Reekul, cu cei doi Jedi şi frumoasa femeie în spate, încetă să mai alerge şi să se ridice în două picioare. Tăcerea căzu peste întreaga arenă şi toate privirile se mutară de pe Jedi şi droidekas. Deodată, spectacolul nu mai era în arenă, ci în tribune. Toată lumea se uita fix la cutia oficialilor, unde Jediul ţinea sabia de lumină la gâtul lui Jango Fett.

Noi suntem spectacolul! îşi dădu seama Boba, cu groază.

Jango Fett stătea perfect nemişcat. Armura sa de luptă Mandaloriană era inutilă împotriva unei săbii de lumină Jedi care era pusă la gât. O singură smucire din încheietură şi Jediul l-ar fi decapitat.

Boba era speriat.

Ca de obicei, Contele rămăsese calm. Boba observase că îi plăcea să transforme totul într-un joc, chiar şi când situaţia era proastă. Chiar şi în caz de urgenţă.

Păru să-l cunoască pe Jedi.

— Maestre Windu, spuse el, cu o voce calmă şi uleioasă, frumos din partea ta să ni te alături! Ai sosit la timp pentru momentul adevărului. Aş zice că băieţii tăi ar mai avea nevoie de ceva antrenamente.

— Regret să te dezamăgesc, Dooku, spuse Jediul. Distracţia s-a terminat.

Jediul făcu un mic semn cu mâna. Lui Boba i se păru că se aprindeau lumini în toată arena. Săbii de lumină. Erau cel puţin o sută – unele în colţurile de jos, de lângă arenă, altele sus în tribune. Se aprinseseră toate deodată. Şi fiecare era în mâinile unui Jedi. De unde veniseră? Cum intraseră cu toţii?

Boba era uimit de cât de slabă era securitatea Geonosienilor. Şi începea să înţeleagă respectul invidios al tatălui său pentru Jedi. Aveau căile lor.

Contele, ca întotdeauna, încercă să pară neimpresionat. Ăsta era stilul lui într-o situaţie de criză.

— Curajos, dar prostesc, vechiul meu prieten Jedi, spuse el. Sunteţi complet surclasaţi numeric.

— Nu cred, a spus jediul Windu. Scană mulţimea cu ochii acoperiţi de glugă. Geonosienii nu sunt războinici. Un Jedi poate face faţă la o sută de Geonosieni.

Dar contele îi răspunse imediat.

— Nu la Geonosieni mă gândisem. Cât de bine crezi că se va descurca un Jedi împotriva a o mie de droizi de luptă?

Veni rândul Contelui să facă un semnal cu mâna, chiar mai uşor şi mai subtil decât cel dat de Jedi. Boba auzi un sunet ca o furtună pe Kamino – un murmur scăzut. Deodată, toate uşile arenei se deschiseră şi fiecare culoar din tribune era plin cu Droizi de Luptă. Droizii de Luptă coborau pe culoare cu laserele fulgerând, trăgând asupra Jedilor şi arzând orice altceva le stătea în cale.

Lasere fulgerară pe deasupra capului şi Boba se ascunse. Jediul numit Windu trecu de la ofensivă la apărare într-o clipă. Devie laserelor droizilor cu sabia sa de lumină; era ca şi cum se duela cu aerul.

Asta era tot ce avea nevoie Jango Fett. Se ghemui şi trase cu aruncătorul de flăcări încorporat în armura sa de luptă.

UUUŞŞŞ!

Windu fu cuprins de un torent de flacări portocalii şi halatul său luă foc. Ardea în spatele lui ca gura de evacuare a unei rachete în timp ce Jediul sărea din tribună în arenă. Jango îl lăsă să plece. Se întoarse şi intră în acţiune împreună cu Droizii de Luptă şi trupele Geonosiene, împroşcându-i pe Jedi cu focuri de laser.

Jedii începură să se adune în centrul arenei, spate-în-spate, în jurul reekului cu ucenicul Jedi, Obi-Wan şi frumoasa femeie încă pe spate. Lupta începu!

Reekul nu voia să ia parte la aşa ceva. Sări în două picioare, aruncându-i pe cei trei de pe spate. Apoi fugi în cercuri sălbatice, mârâind şi pufnind, călcând şi lovind, zdrobind sub copitele sale droizi, trupe Geonosiene, Jedi şi orice mai întâlnea.

— Haide! strigă Boba, cu voce tare de data asta.

Nu conta de parte cui se afla – era interesant de privit. Zburau corpuri şi sânge. Şi singura persoană din arenă de care îi plăcea, femeia drăguţă, fu rănită, cel puţin până acum. Stătea în mijlocul arenei cu Jedi. Cineva îi dăduse o puşcă blaster. Se

pricepea destul de bine cu ea, împuşcând droizi şi Geonosieni în toate părţile.

Jango stătea chiar lângă Boba, trăgând din tribună, lovindu-i pe Jedi cu precizie mortală. Era prima dată când Boba se afla într-o luptă atât de mare împreună cu tatăl său. Şi îi plăcea!

— Stai jos, Boba! ordonă Jango, iar Boba ştiu că trebuie să îl asculte.

Dar putea să arunce câte o privire peste balustradă şi să se uite jos, în arenă.

În mijlocul întregii confuzii, Boba îl văzu pe Jediul pe nume Mace Windu, cel pe care îl arsese tatăl său. Secera droizi şi trupe Geonosiene cu sabia sa de lumină, adunându-i pe Jedi în jurul lui, cu îndrăzneala sa. Reekul îl văzuse şi el. Fiara mare, cu coarne, îl alese drept pradă şi începu să-l alerge în jurul arenei. Boba trebui să râdă. Jediul trecuse de la dulău la iepure în mai puţin de o secundă.

Mace Windu încercă să se opună. Derapă, oprindu-se şi lovi în reek cu sabia sa de lumină. Dar reekul continuă să vină peste el – şi îi smulse sabia din mână.

Sabia îi zbură departe, iar Jediul începu din nou să fugă.

Jango Fett îşi puse mâna mare şi mănuşată pe capul fiului său şi mârâi:

— Rămâi aici, Boba. Mă voi întoarce!

Acesta s-a dovedit a fi ultimul lucru pe care i l-a mai spus vreodată unicului său fiu.

Capitolul 14

Jango Fett folosi pachetul propulsor al armurii de luptă Mandalorian pentru a ajunge în arenă. Ateriză chiar în mijlocul luptei. Reekul fugar, care nu făcea nicio distincţie între prieten şi duşman, încercă să-l calce în picioare.

Din tribune, Boba îşi văzu tatăl evitând şi rostogolindu-se, încercând să se ferească din calea animalului. Îşi muşcă limba pentru a se opri să ţipe. Copitele erau ascuţite ca nişte cuţite. Dar Boba nu trebuia să se îngrijoreze. Tatăl său se rostogoli, apoi sări în picioare şi omorî animalul. Câteva focuri bine ţintite şi reekul era mort.

Apoi, Jango Fett şi Jediul, Mace Windu se confruntară, faţă în faţă, în timp ce lupta se dezlănţuia în jurul lor. Boba stătea în vârful picioarelor, încercând să vadă, evitând în acelaşi timp salvele care umpleau aerul ca nişte insecte furioase. Superdroizii de Luptă, mai puternici decât Droizii de Luptă, dominau acum bătălia.

Praful se ridica într-un nor. Arena era plină de ţipete şi strigăte, de ciocnirea săbiilor de lumină cu salvele de foc laser.

Boba strigă *Tată!* în timp ce încerca să vadă ce se întâmpla. Şi apoi văzu.

Văzu.

Văzu sabia de lumină a Jediului pendulând într-un arc mortal. Văzu casca goală a tatălui său zburând. Văzu trupul tatălui său căzând în genunchi, ca şi cum se ruga. Boba privi cu groază, fără suflare, cum Jango Fett cădea fără viaţă pe nisipul însângerat.

— Nu! strigă Boba.

Nu, nu se poate!

Şocul unei explozii de foc laser din apropiere îl doborî pe Boba. Se ridică împleticit în picioare, cu urechile ţiuindu-i şi văzu că arena de dedesubt era plină de cadavre şi bucăţi de droizi şi droideka.

Acklayul şi reekul erau morţi amândoi. Jedii erau depăşiţi, dar încă luptau. Iar femeia frumoasă era chiar în mijlocul tuturor, împuşcând droizi şi Geonosieni deopotrivă.

Boba nu-şi putea vedea tatăl sau pe Jediul cu care luptase. Oare visase totul? Pendularea sabiei de lumină, casca zburând; războinicul căzând în genunchi, apoi răsturnându-se, ca un copac.

Un vis urât, decise Boba. Asta a fost! Tatăl său era pe undeva prin tribune.

Boba ştia că nu-i place să lupte alături de droizi. Jango Fett dispreţuia droizii pentru că nu aveau imaginaţie.

Imaginaţia, spunea el adesea, *este cea mai importantă armă a unui războinic*.

Un vis urât, îşi spuse Boba, coborând pe scări, către arenă.

Chiar şi fără imaginaţie, Superdroizii de Luptă câştigau. Erau programaţi să câştige sau cel puţin să nu se dea niciodată bătuţi. Şi chiar cu toate pierderile, îi depăşeau cu mult la număr pe Jedi. Droizii din tribune continuau să tragă, cei din arenă continuau să avanseze şi, în curând, mai rămăseseră doar douăzeci de Jedi.

Stăteau într-o aglomerare din centrul arenei, spate-în-spate, cu săbiile de lumină trase. Prinşi în capcană!

Culoarele erau pline, aşa că Boba coborî din scaun în scaun, spre arenă. Geonosienii aclamau în timp ce droizii se apropiau pentru lovitura de graţie.

Apoi Contele ridică mâna.

— Maestrul Windu!

Se lăsă tăcerea.

Boba se opri. Ce e asta? Îl văzu pe Jediul care luptase cu tatăl său păşind înainte, acoperit de praf şi sudoare.

— Aţi luptat curajos, spuse Contele. Meritaţi să fiţi amintiţi în Analele Jedi.

Boba nu aşteptă să audă mai multe. Ştia că totul era o minciună. Trebuia să fie. Continuă să sară din scaun în scaun, în jos, spre arenă, făcându-şi loc prin mulţime. Nu putea să gândească. Nu voia să se gândească. Voia doar să intre în arenă şi să-l găsească pe tatăl său, Jango Fett, care să-i spună: *Nu-ţi face griji, Boba, totul a fost un vis. Un vis urât, atât*.

— Acum s-a terminat, spuse Contele. Predaţi-vă, şi vieţile vă vor fi cruţate.

— Nu vom deveni ostaticii tăi, pentru a ne folosi ca monedă de schimb, Dooku.

— Atunci, regret, bătrâne prieten, spuse Contele. Va trebui să fiţi ucişi.

Contele dădu din cap şi droizii erau pe punctul de a începe să tragă în micul grup de Jedi, punând capăt întregii afaceri, când, femeia ridică brusc privirea.

În jurul arenei, Geonosienii începură să privească în sus.

Boba se opri şi îşi ridică privirea. Din cer coborau bombardiere. Unul, două, trei... şase în total. Aterizară în jurul supravieţuitorilor Jedi. Uşile navelor se deschiseră şi trupele se revărsară, alergând pe rampe, trăgând asupra droizii. Boba cunoştea bine trupele, deşi era surprins să le vadă. Jedii începură să se retragă în nave, încă blocând loviturile de laser cu sabiile lor de lumină.

Bătălia începu din nou, dar Boba abia dacă observă. Alerga din nou, sărind din scaun în scaun, spre arenă, pe măsură ce navele decolau, cu Jedii alergând încă spre rampe. Unii abia stăteau agăţaţi de vârfurile degetelor în timp ce navele urcau.

Scăpau. Nu numai femeia frumoasă, ci şi Jedii pe care el şi tatăl său îi urau. Jedi Obi-Wan, ucenicul Jedi, luptătorul cu faţa întunecată numit Mace Windu.

Scăpau cu toţii!

Lui Boba nu-i păsa. Tot ce voia acum era să-şi găsească tatăl. Alergă pe ultimul culoar, făcându-şi loc prin mulţimea uluită.

Se urcă pe peretele arenei şi sări în ea.

— Tată! Tată! Unde eşti?!

Pământul şi nisipul de sub picioarele lui erau îmbibate de sânge. Cadavrele zăceau grămezi, peste tot. Un droid care fusese retezat de la jumătate se zbătea în cerc, lovind în toate direcţiile arme, piese de droizi şi cadavre.

O bucată se rostogoli spre Boba, îl lovi în picior şi se opri.

Boba se uită în jos şi o văzu – casca de luptă a lui Jango Fett.

Tată! Cu fantele înguste ale ochilor, era la fel de familiară precum chipul tatălui său. Mai familiară, de fapt.

Era plină de sânge. Era goală.

Parcă era sfârşitul unei cărţi.

Se terminase. Era sfârşitul poveştii.

Când căzu în genunchi şi luă casca de luptă a tatălui său, Boba ştiu că acel coşmar pe care crezuse că îl vede din tribună nu fusese un vis.

Fusese real. Totul.

Capitolul 15

Nimeni nu băgă în seamă copilul de zece ani, mai ales în mijlocul luptei. Mai ales când rătăceşte ameţit, păşind peste cadavre şi urme de sânge, indiferent la salvele laser care vâjâiau prin aerul din apropierea capului sau se înfigeau în nisipul însângerat de la picioare sale. Mai ales când ignora strigătele celor vii şi ţipetele muribunzilor; ignorându-şi chiar propriile strigăte. Bobs era invizibil.

Era invizibil, chiar şi pentru el însuşi. Nu ştia la ce se gândea, ce simţea, sau ce făcea. Era amorţit. Era ca şi cum mergea prin visul altcuiva. Ţinea casca goală a tatălui său, cu ambele braţe, în timp ce se împleticea prin arenă printre rămăşiţele luptei; în timp ce trupele se luptau cu ultimii droizi, iar bombardierele plecau împreună cu Jedi salvaţi; în timp ce Geonosienii evacuau arena panicaţi.

Căra bucata ruptă a armurii tatălui său printre bucăţile rupte ale lumii sale. Credea că va putea să-l refacă pe tatăl său? Credea că îl poate readuce la viaţă?

Boba nu mai gândea nimic. Era amorţit. Dispăruse totul, fusese spulberat.

Totul se destrămase. Bucăţile zăceau peste tot. Bucăţi de droizi, părţi de cadavre, morţi şi muribunzi. Cei care erau încă în viaţă şi chiar şi unii dintre cei care nu mai erau, îşi descărcau blasterele sălbatic. Boba trecu pe lângă un droid care se învârtea, cu piciorul drept lovit. Trăgea în jurul lui în timp ce se învârtea, pulverizând nivelurile superioare ale arenei şi a mulţimii panicate de Geonosieni.

Salvele laser loveau pământul din jurul lui, ridicând gheizere de nisip. Lui Boba nu-i păsa. Boba mergea mai departe.

Trupele ghemuite în armură de luptă trecură pe lângă el în viteză, continuând să tragă în timp ce alergau. Unul îl apucă de braţ pe Boba şi îl aruncă la pământ.

— Stai jos!

BUUUMMM!

O explozie erupse în aer pe locul unde fusese Boba. Căzu pe burtă.

BUUUMMM!

O altă explozie – şi Boba simţit că îl usturau obrajii de la nisipul ridicat. Îşi îngropă faţa în palme, lângă casca goală. Când deschise ochii şi îşi ridică privirea, văzu... Tată! Tatăl său, Jango Fett, îl privea de sus! Boba întinse mâna tatălui său şi... Apoi, dintr-o dată, Boba văzu cât de mult greşea. Nu era tatăl lui. Era soldatul care îi salvase viaţa sau unul dintre ceilalţi. Căci toţi arătau la fel, pe sub armură. Era geamănul său, doar că mai în vârstă. Era tatăl său, doar că mai tânăr.

Era una dintre clone.

Când se ridică în picioare, Boba îşi dădu seama clar – şi cu groază – că trupele care se revărsaseră din bombardiere erau armata clonă pe care o instruise tatăl său pe Kamino. Erau aici, pe Geonosis, luând parte la acţiune pentru prima dată. Şi erau imbatabili, aşa cum prezisese tatăl său. Dar luptau pe partea greşită. Luptau pentru urâţii de Jedi!

Nu! gândi Boba, strângând pumnii.

Dezamăgirea sa fu înlocuită de sentimente de trădare şi furie.

— E doar un copil! spuse soldatul. Am crezut că eşti unul dintre noi.

Alergă cu celelalte clone spre un bombardier care pleca.

— Nu sunt unul dintre voi! mormăi Boba supărat. Şi nu voi fi niciodată. Sunt adevăratul fiu al lui Jango Fett.

Arena era aproape goală. Arhiducele nu se vedea nicăieri. Contele nu se vedea nicăieri. Luptele erau aproape gata. Ultimul bombardier tocmai pleca, trăgând în sus prin deschiderea de deasupra arenei. Boba abia observă. Privea în jos, nu în sus. Nu-i mai păsa de clone. Avea o treabă de făcut. O ultimă treabă pentru Jango Fett.

* * *

Se întunecase. Inelele lui Geonosis umpluseră jumătate din cer cu o strălucire portocalie. Cu casca în braţe, Boba mergea în cercuri, împiedicându-se prin nisipul umed de sânge. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta. Se împiedică de el, de fapt.

Era trupul tatălui său, îmbrăcat încă în bucăţile rămase de armură de luptă Mandaloriană, zgâriate şi însângerae. Boba puse casca pe pieptul tatălui său, apoi se aşeză lângă el. Era

obosit şi era timpul să se odihnească. Simţi o lacrimă coborând încet prin nisipul întărit de pe obraz. O şterse cu pumnul.

Era prea devreme să plângă. Boba mai avea de făcut o treabă.

Era întuneric sau pe cât de întuneric putea fi pe o planetă cu inele. Bătălia se mutase din arenă şi acoperise o mare parte din pământ. Geonosienii – acum sub controlul Jedilor victorioşi – trimiseseră echipe de drone pentru a ridica morţii. Îi aruncau pe foc. Droizii zdrobiţi şi rupţi erau mai norocoşi. Erau ridicaţi cu un scoop[10] pentru a fi duşi afară, la grămada de resturi, pentru reciclare.

Boba stătea lângă corpul tatălui său, când scoopul se rostogoli, pentru o a doua trecere prin arena însângerată. Boba ştia ce trebuie să facă. El nu era precum clonele. El era adevăratul fiu al lui Jango Fett. Era treaba lui să aibă grijă de corpul tatălui său. Şi atâta timp cât îşi făcea treaba, putea amâna să simtă sentimentele pe care nu voia să le simtă. Scoopul scâncea şi se smucea în timp ce se deplasa dintr-un loc în altul, scormonind orbeşte nisipul pentru alte piese. Boba târî corpul tatălui său în calea scoopului, unde urma să fie ridicat. În armura de luptă Mandaloriană, Jango Fett părea un droid pentru scoop. Un droid spart.

Boba urcă pe scoop şi se aşeză lângă tatăl său. Ţinea casca de luptă în braţe în timp ce robotul ieşea din arenă, pe un pasaj lung care ducea spre deşert. Boba îşi făcea treaba. Asta era tot ce conta. Deocamdată. Zona cu deşeuri droide era sub mesa unde Boba îl văzuse pe Jedi cu nava sa de luptă. Era o grămadă imensă de circuite, braţe şi picioare rupte, roţi şi capete, lame şi torsuri din oţel. Scoopul vărsă gunoiul şi plecă înapoi în oraşul stalagmită, printr-un pasaj subteran. Boba târî corpul tatălui său de pe grămada de fier vechi, pe mesa stâncoasă. Mesa părea un loc de odihnă mai bun. Mai paşnic şi, cu siguranţă, mai frumos.

Boba scoase armura de luptă a tatălui său şi o puse deoparte. Aruncă o ultimă privire la braţele şi picioarele puternice care îl protejaseră. Apoi, folosind un braţ droid rupt drept lopată, Boba îşi îngropă tatăl într-un mormânt nisipos cu vedere la deşert. Braţul rupt de droid arăta ca un *J*, iar Boba găsi

---

[10] Scoop – maşină care aduna resturile pentru a fi reciclate sau, în cazul navelor, recupera materialele din atmosfera sau de pe orbita unei planete.

un altul pe care îl îndoi pentru a face un *F*. Le aranjă deasupra mormântului.

Jango Fett. Mort dar nu uitat.

Boba se simţi brusc foarte obosit. Se aşeză lângă armura de luptă a tatălui său. Îşi dori să fi avut ceva de mâncare. Tremura. Vântul din deşert era rece. Boba se lăsă pe spate sprijinindu-se de cască şi îşi ridică privirea spre inelele mari, portocalii, care înconjurau planeta. Părea că îl ţineau în braţe. Era o imagine paşnică…

Boba dormi liniştit toată noaptea. Visele sale erau cu mama pe care nu o avusese niciodată, şi cu tatăl pe avusese norocul să-l aibă. Se trezi dimineaţa, odihnit şi surprinzător de confortabil. Apoi văzu că un şarpe de nisip cu blană se înfăşurase în jurul lui în timp ce dormea, ţinându-i de cald. Speriat, Boba sări în picioare. Şarpele de nisip ţipă alarmat şi aluneca deoparte, panicat.

E acelaşi? se întrebă Boba.

Nu conta. Ceea ce conta era că, deocamdată, treaba lui era terminată. Tatăl său fusese îngropat. Mormântul mic cu JF pe el era dovada acestui lucru.

Uitându-se la el, Boba îşi dădu seama cât de mult îi va fi dor de tatăl care îl protejase, îl îndrumase, îl veghease... şi îl iubise. Acum era singur, complet singur.

Şi, pentru prima dată, plânse îndelung.

Capitolul 16

Era timpul să gândească clar, să facă planuri. Era timpul să treacă la acţiune. *Mai întâi ceea ce este important*, spunea întotdeauna Jango Fett.

Mai întâi trebuia să aibă grijă de armura de luptă Mandaloriană: costumul, casca, pachetul propulsor şi toate armele. *Vor fi ale tale, într-o zi*, spusese tatăl său. Dar, deocamdată, Boba era prea mic pentru a-l îmbrace sau chiar să-l care. Aşa că îl curăţă, apoi îl ascunse într-o mică peşteră sub o stâncă. Îl va recupera mai târziu.

A doua era cartea neagră pe care i-o lăsase tatăl său; sau mai bine zis, unitatea de mesaje care semăna cu o carte. *Îţi va spune ce trebuie să ştii*.

Boba trebuia să se întoarcă în apartament, să o ia. Asta putea fi o problemă, având în vedere haosul creat de lupta care se răspândise din arenă. Fusese închis în cameră de către tatăl său, ceea ce însemna că amprenta sa de retină s-ar putea să nu deschidă uşă. Boba scoase casca de luptă din peşteră pentru a o lua cu el, pentru orice eventualitate. De vreme ce Jango o purta aproape întotdeauna, ar putea avea coduri de deblocare. Următoarea problemă era să pătrundă în oraşul stalagmită.

Pot s-o fac, gândi el, auzind cum cad bucăţi de droizi, aruncate sub mesă.

Prima încărcătură a dimineţii.

Până acum totul e bine, gândi Boba în timp ce călărea scoopul prin pasajul subteran. Tata ar fi mândru. Simţi că se apropie un gând trist, dar îl respinse. Va fi timp pentru toate acestea, mai târziu. Deocamdată, cel mai bun mod de a-l onora pe tatălui său era să înveţe să trăiască după codul lui Jango Fett. Va fi nevoie de timp, dar va merita. Fusese planul lui Jango pentru fiul său. Acum era planul lui Boba pentru el însuşi.

Purtând casca de luptă, Boba alergă pe scările lungi spre apartament. Trecuse doar pe lângă doi sau trei Geonosieni şi abia dacă l-au băgat în seamă. Există anumite avantaje în a avea zece ani. Unul este că nimeni nu crede că faci ceva serios. Uşa se deschise imediat ce o atinse. Apartamentul era aproape gol. Jango Fett călătorise întotdeauna fără bagaje. Boba căută

cartea neagră în cutia unde îşi ţinea câteva haine şi jucării vechi. Nu era acolo.

Deodată, îşi aminti ultimul său drum la biblioteca din oraşul Tipoca. Îşi dădu seama, cu groază, ce făcuse. Avusese cartea neagră amestecată cu cărţile luate din bibliotecă. La urma urmei, arăta exact ca o carte. O returnase împreună cu ele! De aceea Whrr încercase să-l cheme înapoi. Dar Boba se grăbise prea tare ca să-l mai asculte. Informaţiile de care avea nevoie Boba erau pe Kamino! Boba luă câteva haine şi casca de luptă în geanta de zbor a tatălui său. Încercând să nu fie observat, îşi croi drum prin vastele săli ale oraşului stalagmită, spre platforma de aterizare unde era parcat *Sclav I*. Învăţase că cel mai bun mod de a nu fi observat era să nu-ţi faci griji că eşti observat. Merse totul uşor. Acum avea altceva de care să-şi facă griji.

Va putea să zboare singur cu nava, fără ca tatăl său să-l vegheze peste umăr? Exista o singură modalitate de a afla. Boba se grăbi mai departe. La uşa platformei de aterizare era un paznic. Chiar dacă Jedii preluaseră planeta, Geonosienii erau cei care îşi păzeau proprietatea. Era destul de uşor să treci pe lângă gardian care era ocupat să pălăvrăgească cu un alt Geonosian. Sau cel puţin aşa credea Boba.

— Unde te duci? întrebă paznicul blocând uşa cu blasterul.

— Tatăl meu, spuse Boba, ridicând geanta de zbor. Mi-a spus să pun asta în navă pentru el.

— Care navă?

Boba arătă spre *Sclav I*. Era cea mai mică navă de pe platforma de aterizare. Carena sa lovită şi nevopsită dezminţea viteza mare atinsă şi manevrabilitatea.

— Bine, bine, spuse gardianul, întorcându-se la prietenul său şi la bârfele sale. Dar ai doar cinci minute. După aia, te alung.

Nu era timp să verifice dacă *Sclav I* era încărcat şi alimentat. Jango îl învăţase pe Boba să facă toate verificările dinainte de zbor, dar îi spusese, de asemenea, că erau momente când trebuiau trecute cu vederea. În care trebuia să ai încredere în noroc. Boba se grăbea. Gardianul putea veni să-l caute în orice moment.

Odată ajuns în cabină, Boba îşi trase casca pe cap şi se aşeză pe geanta de zbor. Pentru un observator exterior, arăta ca un adult. Spera să fie aşa. Îşi ţinu strânse pumnii când porni motoarele şi acţionă manşa, aşa cum fusese învăţat.

Până acum, era bine. Paznicul de la uşă chiar îi aruncă o fluturare leneşă de *la revedere* în timp ce Boba ridica *Sclav I* de pe pistă şi urca spre cerul fără nori al lui Geonosis. Nava se simţea familiară, aproape ca acasă. Boba fu recunoscător pentru tot timpul petrecut practicând şi chiar simulând. Simularea este un fel de a practica.

Combustibilul era redus, dar suficient pentru a-l duce pe Kamino. Era pe drum. *Mi-ar fi plăcut ca tata să fie aici să mă vadă*, gândi el. Ştiu c-ar fi fost mândru.

Acest gând, în loc să-l facă fericit pe Boba, îi adus o tristeţe bruscă. Încercă să o scuture. Avea alte lucruri de care să-şi facă griji. Cum ar fi semnalul de pe ecranul pentru spate. Avea pe urme o navă de luptă Jedi. Probabil că Jedii o lăsaseră în urmă pentru a supraveghea rătăciţii, gândi Boba. E aici ca să mă urmărească, să mă forţeze să aterizez sau să mă distrugă? Boba nu avea de gând să afle.

Ştia că nu poate depăşi nava de luptă. Şi din moment ce abia ştia armele lui *Sclav I*, nu se putea lupta cu el*. Rămânea o singură opţiune. Trebuia să-l depăşească*.

În loc să se îndrepte spre spaţiu, Boba intră în canioanele şi mesele care înconjurau oraşul stalagmită. Folosind toată manevrabilitatea navei, tăie printre canioanele înguste, întorcându-se la dreapta, apoi la stânga, cât de repede putea.

Nava de luptă câştiga. Dar era bine. Asta făcea parte din planul lui Boba. Îşi aminti un truc despre care îi povestise tatăl său. Un truc care fusese folosit de Jango Fett doar o singură dată. (Jango Fett nu folosea niciun truc de două ori.)

Boba încetini în locul unde se bifurca canionul, la stânga şi la dreapta. Trase cu o rachetă în peretele canionului din dreapta, apoi făcu stânga şi ateriză pe o margine îngustă la adăpostul unei stânci. Boba opri motoarele şi aşteptă. Şi aşteptă.

Dacă trucul funcţionase, nava de luptă Jedi va vedea urmele exploziei pe zid şi se va întoarce. Dacă nu... În caz contrar, va apărea de după colţ, cu laserele trăgând. Sau va cere ajutor şi cerul s-ar umple cu nave de luptă. Sau...

În cele din urmă, Boba renunţă la aşteptare şi reporni motoarele. Trucul funcţionase. Nava Jedi văzuse explozia şi se întorsese. Boba rânji de satisfacţie în timp ce pleca din nou. *A crezut că am lovit peretele!* Boba o duse pe *Sclav I* înspre inele şi nu numai. Nu mai fusese niciodată singur în spaţiu.

Se simţise singur pe planetă după moartea tatălui său şi mai ales după ce îl îngropase. Dar acum era diferit. Există mai multe tipuri de singurătate. Nu există loc mai singuratic decât vidul spaţiului. Pentru că spaţiul nu este un loc. În spaţiu, există doar *Nu*, *Zero*, *Absenţă*. Şi absenţa absenţei…

Bine aţi venit în *Marele Nimic*. Boba se cutremură la gândul vidului din jur – apoi împinse gândul deoparte. Nu avea timp pentru *Marele Nimic*.

Se gândi la tatăl său şi la cod: *Un vânător de recompense nu este niciodată distras de imaginea de ansamblu*. *El ştie că detaliile contează*.

Boba avea o treabă de făcut. Trebuia să găsească cartea neagră. Urcă pe orbită înaltă, deasupra inelelor. Geonosis părea aproape paşnică. Era greu de crezut că tocmai văzuse luptele acerbe care l-au ucis pe tatăl său – şi sute, poate mii, de alte fiinţe. Era o privelişte frumoasă, dar Boba nu intenţiona să-şi petreacă timpul bucurându-se de privelişti. El pregătea deja nava pentru un salt hiperspaţial.

Pentru a se duce înapoi, era un proces simplu. Întrucât *Sclav I* a fost ultima dată pe Kamino, tot ce trebuia să facă Boba era să inverseze coordonatele din computerul navigaţional. Nava avea să se ocupe de restul.

Aşa că făcu ce trebuia.

Şi la fel făcu şi nava.

Capitolul 17

În hiperspaţiu, toate sectoarele galaxiei sunt conectate. Aproapele este departe şi departele este aproape. Nava cădea într-o gaură. Nu, dintr-o gaură.

Boba reveni în spaţiul *normal*. Plutea pe orbită în jurul a ceea ce părea o minge de nori cusuţi împreună cu fulgere. Furtunoasa Kamino!

Acasă. Sau atât cât cunoscuse Boba Fett vreodată.

Boba îşi frecă ochii, se întinse şi puse *Sclav I* pe o traiectorie descendentă. Nori cenuşii fluturau ca nişte steaguri sfâşiate. Fulgerele luminau din toate părţile; tunetele bubuiau. Pe măsură ce mica navă spaţială încetinea sub viteza supersonică, ploaia stropea geamurile din oţel transparent ale cabinei de pilotaj.

Boba reglă viteza şi întoarse încet spre luminile oraşului Tipoca. Îl văzuse pe tatăl său făcând asta de mai multe ori, dar acum el era pentru prima dată la comenzi. Amuzant era că nu se simţea singur. Era aproape ca şi cum Jango Fett ar fi fost chiar acolo, în spatele lui. Boba aproape că îi putea simţi mâna mare pe umăr.

Calm! Opri motoarele şi se aşeză pe platforma de aterizare, cu o bubuitură puternică. Vremea în oraşul Tipoca era normală, ceea ce însemna că tocmai era în curs de desfăşurare o furtună mare – dar asta era în regulă pentru Boba. Nu voia să fie observat. Purtase casca de luptă, astfel încât oricine privea aterizarea lui *Sclav I* să creadă că exista un adult la comenzi. Dar nu fusese nevoie să se deranjeze.

Platforma de aterizare era pustie. Nu era nimeni în jur. Boba aruncă pe el un poncho şi ieşi din cabină, după ce setă mediul navei pe INPUT pentru a lua aer şi apă, ambele abundente pe Kamino. Mai ales apa – ploua torenţial!

Micuţa bibliotecă de la capătul străzii era întunecată. Boba lovi în uşă.

— Whrr, eşti acolo?

Era prea târziu? Sau prea devreme? Boba rămăsese conectat la hiperspaţiu şi îşi dădu seama că habar nu avea ce oră era în oraşul Tipoca.

— Whrr, te rog. Deschide!

Lumina din spatele fantei se aprinse. Boba îşi dori ca uşa să se deschidă, astfel încât să poată intra pentru a se feri de ploaie, dar biblioteca era doar un compartiment. Totuşi, se desfăşură o copertină, pentru a-l proteja de ploaie. Şi auzi înăuntru fluieratul familiar şi un clic.

— Whrr, sunt eu.

— Boba? Te-ai întors! Unde ai fost? Ce s-a întâmplat?

O întrebare scurtă cu un răspuns lung. Boba îi spuse lui Whrr întreaga poveste, din momentul în care el şi tatăl său părăsiseră planeta în grabă, până la scena oribilă din arenă, unde îl văzuse pe tatăl său cum este ucis.

— Oh, Boba, e groaznic. Eşti orfan, la doar zece ani. Ai destul de mâncare? Ai bani?

— Nu chiar, spuse Boba. Am câţiva biscuiţi. O pereche în plus de şosete.

— Hmmm, şopti Whrr.

— Voi fi în regulă, spuse Boba. Dar trebuie să obţin ceva ce mi-a lăsat tatăl meu. Din întâmplare am lăsat-o la tine.

— O carte?

— Da! Îţi aminteşti! Arăta ca o carte, oricum. E neagră, fără nimic pe copertă. Am returnat-o din greşeală, cu ultimele cărţi pe care le-am adus chiar înainte de plecare.

— Mă întorc imediat.

Se auzi un zvâcnet şi un clic. Whrr se întoarse curând – cu veşti bune!

— Iat-o, spuse el, trecând cartea neagră prin fantă. Dar mai este o amendă, să ştii.

— O ce!?

— Sunt bani datoraţi pentru această carte. Destul de mulţi.

— Nu este chiar o carte. În plus, nu am luat-o din bibliotecă. E a mea! Am lăsat-o la tine.

— Exact, spuse Whrr. Ceea ce înseamnă că biblioteca vă datorează, ia să vedem… Două sute cincizeci de credite.

— E imposibil…, începu Boba.

— Îmi pare rău, spuse Whrr, trecând banii prin fantă. Amenda este amendă şi trebuie plătită. Acum vezi-ţi de afacerile tale, Boba şi mult succes. Vino să mă vezi din când în când. Dacă eşti vreodată prin preajmă.

Înţeleg, gândi Boba. Sunt puţin cam lent, dar am înţeles.

— Mulţumesc, prietene, spuse el. Într-o zi mă voi întoarce pe Kamino. O să trec să ne vedem, îţi promit.

— La revedere, Boba, spuse Whrr prin fantă.

Lumina se stinse şi Boba auzi un sunet ciudat ca de plânset.

Trebuie să fie ploaia, gândi el, pentru că toată lumea ştie că droizii nu plâng.

Boba aproape că nu putea crede ce noroc avea! Cu două sute cincizeci de credite ar cumpăra de mâncare şi provizii, chiar şi ceva îmbrăcăminte, toate astea cu ce-i mai rămânea după ce alimenta cu combustibil. Asta era vital – deoarece nu ştia cum să acceseze conturile tatălui său. Dar avea cartea neagră! O pipăi pe sub poncho, acolo unde o ducea pentru a o feri de ploaie.

Înainte de a pleca de pe planetă, Boba voia să mai facă o singură oprire.

Voia să arunce o ultimă privire prin apartamentul în care locuiseră el şi tatăl său, unde îşi petrecuse primii zece ani din viaţă (deşi, desigur, nu şi-i amintea pe majoritatea). Din fericire, se afla pe drumul de întoarcere către platforma de aterizare. În timp ce Boba urca în turbolift, se întrebă despre încuietori. Fuseseră schimbate? I-ar mai recunoaşte amprentele digitale şi retiniene?

Nu află niciodată. Uşa era larg deschisă. Apartamentul era întunecat. Era înfricoşător. Nu se mai simţea deloc ca o casă. Boba închise uşa şi era pe punctul de a aprinde luminile când auzi o voce în spatele lui.

— Jango.

Era Taun We. Boba abia o vedea în lumina slabă intrată pe fereastră. Stătea pe podea, cu picioarele lungi îndoite sub corpul ei lung.

— L-am văzut pe *Sclav* aterizând, spuse ea.

Boba traversă camera şi rămase în faţa ei. Taun We ridică privirea, uimită.

— Boba!? Tu eşti? Unde este tatăl tău?

Boba o privise întotdeauna pe Taun We ca pe o prietenă. Aşa că se aşeză şi îi spuse.

— Bietul copil, spuse ea, dar cuvintele erau reci şi mecanice.

Boba îşi dădu seama că nu era chiar o prietenă până la urmă.

— Ce aveai să-i spui tatălui meu? întrebă el.

— Jedii, spuse ea. Au venit şi au luat armata clonă, după ce tu şi tatăl tău aţi plecat. De asemenea, voiau să-i pună mai multe întrebări lui Jango Fett. Acum că a murit, te vor dori pe tine.

— Tatăl meu ura pe Jedi.

— Nu am niciun fel de sentimente pentru Jedi, spuse Taun We. Desigur, noi, Kaminoanii, avem puţine sentimente pentru ceva anume. Nu este în natura noastră. Dar corectitudinea îmi cere să-ţi spun că te urmăresc. Aşa cum le-am spus lor că *Sclav I* a aterizat în oraşul Tipoca, şi că tu şi tatăl tău probabil veţi veni aici.

— Ce-ai făcut!?

— Trebuie să fiu corectă cu toţi, spuse Taun We. Este în natura mea.

— Mulţumesc mult! spuse Boba, îndreptându-se spre uşă.

Nu se obosi să o închidă după el. Nu-i venea să creadă că Taun îl trădase Jedilor. Şi el crezuse că-i este prietenă. Apoi îşi aminti codul tatălui său: *Fără prieteni, fără duşmani. Doar aliaţi şi adversari.*

Dar cum rămâne cu Whrr? gândi el în timp ce apăsa butonul turboliftului. Whrr nu era prieten? Era prea confuz pentru a se gândi la asta, acum! Era încă pierdut în gânduri când sosi turboliftul. Apoi uşa se deschise şi ...

Era un Jedi. O femeie, tânără şi înaltă. Boba se dădu deoparte şi o lăsă să treacă. Rămase calm, continuând să meargă.

— Siri? Ai întârziat, spuse Taun We din interiorul apartamentului.

— Poţi să pariezi că am plecat! spuse Boba în timp ce deschidea jgheabul de gunoi şi intra înăuntru.

Închise ochii şi îşi ţinu respiraţia în timp ce cădea – jos, jos, jos... Nu se temea de cădere, ci de aterizare. Grămada de gunoi de jos ar putea fi ori tare, ori...

BUUUMMPF!

Moale! Din fericire, erau doar haine vechi şi hârtii.

Boba fu surprins să se trezească rânjind în timp ce se scutura şi fugea pe uşă, spre siguranţa lui *Sclav I* - şi a zborului!

Capitolul 18

Un lucru era bun la furtuna de pe Kamino – existau o mulţime de perturbări electrice care să-ţi acopere urmele, chiar şi de radar. Boba Fett ştia că odată ce pleca de pe platforma de aterizare, va fi greu de urmărit. Îngropă *Sclav I* în zona cea mai groasă şi cenuşie a norilor, schimbă cursul de câteva ori doar ca să fie sigur, apoi trecu prin atmosferă spre liniştea spaţiului într-o orbită lentă, lungă.

Înapoi în *Marele Nimic*.

În sfârşit, venise timpul să verifice cartea neagră. Mesajul care, după cum îi promisese tatăl său, îl va călăuzi după ce el nu va mai fi. Apucă strâns capacul, pregătit să tragă cu putere. Dar capacul se deschise uşor. În loc de pagini şi tipărituri, Boba văzu un ecran. Era exact aşa cum spusese Jango. Nu era o carte, ci un ecran pentru mesaje. Imaginea se focusă, arătând o planetă... Nu, o faţă. Deveni mai clară. Era chipul tatălui lui Boba. Imaginea era slabă, dar era el. Ochii lui Jango Fett erau larg deschişi. Arăta trist, totuşi; mai trist ca niciodată.

— Boba.

— Tată!

— Ascultă, Boba. Vezi asta doar pentru că eu nu mai sunt. Pentru că eşti pe cont propriu. Singur.

Lui Boba nu trebuia să i se spună asta. Se simţea foarte singur.

— Asta este calea. Totul are un sfârşit. Chiar şi dragostea unui părinte, şi eu sunt chiar mai mult decât un părinte pentru tine. Aminteşte-ţi de mine şi aminteşte-ţi că te-am iubit.

— O voi face, tată, şopti Boba, chiar dacă ştia că tatăl său nu îl auzea. Nu te voi uita.

— Există trei lucruri de care ai nevoie, acum că nu mai sunt. Nu pot decât să te îndrept spre ele. Aceste trei lucruri trebuie să le cauţi şi să le găseşti singur.

Singur. Cuvântul suna rece, familiar.

— Primul este autosuficienţa. Pentru asta trebuie să-l găseşti pe Tyranus pentru a accesa creditele pe care le-am pus deoparte. Al doilea este cunoaşterea. Pentru cunoaştere, trebuie

să-l găseşti pe Jabba. El nu ţi-o va da; trebuie să o iei singur. Al treilea, şi cel mai important, este putere. O vei găsi peste tot în jurul tău, sub multe forme. Dar atenţie, uneori este periculoasă. Şi un ultim lucru, Boba...

— Da, tată! Orice!

— Păstrează cartea. Ţine-o aproape de tine. Deschide-o când ai nevoie. Te va ghida atunci când o vei citi. Nu este o poveste, ci o Cale. Urmeaz-o şi vei fi un mare vânător de recompense cândva. Am fost sigur de asta când eram în viaţă şi încă sunt sigur de ea...

Imaginea se estompă.

— Tată!

Ecranul era gol. Jango Fett dispăruse. Boba închise cartea neagră. Coperta se sigilă cu un clic.

Wow.

Boba nu ştia dacă să zâmbească sau să plângă, aşa că le făcu pe amândouă, stând cu cartea neagră în poală. Era doar un mesaj, doar o înregistrare. Dar pentru el era ceva foarte preţios. Era singura lui legătură cu tatăl său. Era casă şi familie.

Se simţea mai puţin singur.

Boba bătu uşor cartea neagră şi o strecură în geanta de zbor.

Apoi se întinse şi se uită în jur. *Sclav I* era pe o orbită înaltă. Planeta Kamino era acoperită de furtuni mult mai jos. Arăta ca o marmură făcută din noroi şi zăpadă. Din toate părţile, de deasupra şi de dedesubt, stelele îi făceau semn.

Boba scană *sistemele energetice şi de mediu* ale lui *Sclav I*. Avea suficient pentru un salt în hiperspaţiu. Apoi va trebui să realimenteze şi să se aprovizioneze.

Boba se lăsă pe spate şi îşi planifică următorul pas.

Mai întâi ceea ce este important, spunea Jango întotdeauna. Şi conform lui Jango, sau a memoriei lui Jango, prima sarcină a lui Boba era găsirea lui Tyranus. *Contele*. Omul pentru care crease Jango armata clonă.

Boba îl văzuse în persoană, pentru prima dată, pe Geonosis. Dar era sigur că, în haosul bătăliei din arenă, Tyranus fugise. Nu părea genul care să se lase capturat de Jedi. Unde s-ar fi dus? Boba închise ochii şi îşi aminti vocea tatălui său, vorbind cu Jedi în oraşul Tipoca: *Am fost recrutat de un bărbat numit Tyranus pe una dintre lunile din Bogden*...

Lunile lui Bogden. Era un început.

Boba ceru o căutare în baza de date a navei. Bogden era o planetă nelocuită, mlăştinoasă, dintr-un sector îndepărtat, înconjurat de *numeroşi sateliţi mici*.

Lunile lui Bogden...

Boba introduse coordonatele. Apoi lovi comutatorul hipermotorului şi speră că totul va fi bine. Stelele începură să danseze în timp ce hiperspaţiul se ondula în jurul navei. Boba se lăsă pe spate şi îşi strânse pumnii pentru noroc.

— Am pornit, tată, şopti el în timp ce închidea ochii. Voi face tot posibilul pentru a te mândri cu mine.

Capitolul 19

Chiar dacă Boba găsise Bogden în baza de date, nu fu pregătit pentru ceea ce găsi când *Sclav I* apăru din hiperspaţiu. Într-adevăr erau *numeroşi sateliţi*! Nava orbita ceea ce părea a fi o mână de pietricele pe care le aruncase cineva în spaţiu.

Bogden era o planetă mică, cenuşie, înconjurată de un roi de luni minuscule. Boba numără nouăsprezece înainte să renunţe. Era greu să le ţină socoteala. Aveau toate formele şi dimensiunile. Cea mai mică abia avea spaţiu pentru a ateriza o navă, în timp ce cea mai mare avea munţi, un oraş sau două şi chiar o mare secată.

Ziua şi noaptea erau haotice pe lumile astea minuscule. Unele aveau lumină, altele întuneric. Mai multe aveau atmosferă; majoritatea nu. Boba le scană pe toate, căutând un oraş cu port spaţial; sau cel puţin un orăşel cu port spaţial; sau cel puţin un orăşel. Multe dintre luni păreau nelocuite. Boba o respinse pe una în formă de pară care emana vapori vulcanici şi pe alta care părea acoperită de la un pol la celălalt cu pietre funerare. Decise împotriva uneia care era acoperită cu o iederă care părea carnivoră. Trecu de una care era doar gheaţă şi o alta care era doar cenuşă şi jar mocnit. În cele din urmă, Boba localiză o lună aproximativ sferică, jumătate în lumină şi jumătate în întuneric. Cel puţin părea ocupată.

Îndreptă nava spre cel mai mare grup de lumini pe care îl putuse găsi. Atmosfera era subţire şi superficială şi, în curând, *Sclav I* se afla pe traiectorie spre ceea ce părea a fi un oraş mic împrăştiat prin mai multe văi stâncoase.

Scanarea de identificare arătă că numele lunii era Bogg 4.

Boba se îndreptă spre un tipar de lumini care arăta ca o pistă de aterizare. Scoase *Sclav I* din modul automat şi începu aterizarea. Uşor, uşor, şi apoi...

Uau! Era ceva care zguduia nava, aproape ca o furtună de vânt.

Boba se luptă cu comenzile, încercând să încetinească coborârea. Mai târziu îşi aminti o glumă care spunea: *Nu*

căderea a fost rea. Ci doar ultimul centimetru. Aşa s-a întâmpat şi cu Boba. Făcu o aterizare perfectă, cu excepţia ultimei părţi.

CRUNCI!

Sclav I era înclinată pe o parte. Boba încercă să o îndrepte, dar nu se mişcă. Potrivit panoului de control al avariilor, îndoise unul dintre pilonii de aterizare.

Cel puţin nu văzuse nimeni. Platforma de aterizare părea pustie. Boba ieşi din cabină pentru a analiza daunele. Se simţea ameţit. Arăta rău. Doi dintre piloni erau în regulă, dar al treilea era îndoit aproape la jumătate. Habar n-avea cum să rezolve problema. Luă geanta de zbor din cabină şi căută prin ea un manual de reparaţii. Dar era doar cartea neagră pe care i-o lăsase tatăl său.

Boba scoase cartea neagră din geanta de zbor. Poate că era ceva în ea de care să se poată folosi. Dacă avusese vreodată nevoie de ea, acum era cazul! Cartea se deschise uşor. Pe ecranul din interior erau două linii, care păreau a fi din codul lui Jango Fett: *Nu spune niciodată întregul adevăr într-o negociere. O favoare înseamnă o investiţie*. La naiba! Nu era nimic despre trenul de aterizare, gândi Boba, închizând cartea. O puse înapoi în geanta de zbor când auzi o voce puternică în spatele lui:

— A cui navă?

Boba se întoarse. Se apropia un umanoid mic. Avea ochi mărgelaţi, bot lung şi picioare înguste, cu copite. Boba îl recunoscu după ţăcălia şi turbanul violet ca fiind un H'drachi de pe planeta M'Haeli. Dar modificat: braţul său drept fusese înlocuit cu o extensie de instrumente multifuncţionale.

Purta o salopetă cu nişte cuvinte cusute peste buzunar:

HONEST GJON – REPARAŢII NAVE SPAŢIALE
Te vom cârpi

— E nava mea, spuse Boba. Apoi îşi aminti că avea doar zece ani şi se corectă. Adică... este a tatălui meu.

— Şi unde ar pputea fi acest ttată al tău? întrebă H'drachi.

— Indisponibil pentru moment, spuse Boba. Dar poţi vorbi cu mine.

— Honest Gjon la ddispoziţia ta, spuse H'drachi. Aasta este pista mmea de aterizare. Aasta înseamnă că îîmi datorezi o

ttaxă de aterizare. Şi se ppare că ai putea avea nnevoie şi de rreparaţii.

— Aşa se pare, recunoscu Boba.

Încă ameţit, căută în buzunar creditele pe care i le dăduse Whrr. Plănuise să le cheltuiască pe hrană şi combustibil. Dar acum…

— Cât costă reparaţia unui pilon? întrebă el.

— Cât de mmult ai? întrebă Honest Gjon.

Boba era pe punctul de a spune *două sute cincizeci de credite*, când îşi aminti de cartea neagră: *Nu spune niciodată întregul adevăr într-o afacere*.

— Două sute de credite, spuse el.

Honest Gjon îi zâmbi.

— Mmăi, mmăi, ce coincidenţă. Exact atât de mmult costă.

Deci cartea poate ajuta la reparaţii până la urmă, gândi Boba în timp ce îi dădea lui Honest Gjon două sute de credite. Mai avea încă cincizeci pentru el. În plus, ca o curtoazie, H'drachi a fost de acord să renunţe la taxa de aterizare.

Boba îi dădu lui Honest Gjon codurile de acces ale lui *Sclav I* şi se îndreptă spre luminile micului oraş. De îndată ce începu să meargă, înţelese de ce aterizarea fusese atât de dificilă. Ceva zguduia luna Bogg 4. Abia făcuse zece paşi că şi ajunsese într-un şanţ. Se ridică în picioare – apoi căzu din nou în genunchi. Se simţea mai ameţit ca niciodată. Parcă se legăna pământul sub picioarele lui – şi totuşi totul părea stabil. Stâncile rămâneau la locul lor. Pământul nu se mişca. Boba se ridică din nou, cu grijă. Făcu un pas, apoi altul. Până acum, era bine. Ameţeala venea şi pleca şi, în cele din urmă, Boba îşi dădu seama de ce se simţea atât de ciudat.

Era gravitaţia în sine! Acum era puternică, acum slabă; acum făcându-l să se încline înainte, acum înapoi. Venea şi pleca în valuri. Boba începu din nou, neliniştit, ţinându-se de un zid de piatră care se afla de-a lungul drumului. Până când ajunse la marginea oraşului, mergea pe o linie mai mult sau mai puţin dreaptă.

Sau cel puţin aşa credea el.

— Văd că eşti un nou venit, spuse o voce din spatele lui. Un nou venit, da.

Boba se întoarse şi văzu un bărbat slab, îmbrăcat într-o haină lungă şi neagră. Părea aproape uman, cu excepţia faptului că pe cap avea pene albe în loc de păr şi degetele sale lungi erau uşor palmate. Faţa lui arăta trasă, îngrijorată, de parcă ar fi fost micşorată.

— Îmi dau seama după mersul tău, spuse fiinţa cu haină lungă neagră. După mersul tău, da.

— Şi ce dacă? spuse Boba. Ameţeala îl îmbolnăvea de stomac şi nu se simţea prea prietenos. Şi de ce gravitaţia de aici vine şi pleacă ca vântul?

— De ce, exact, spuse bărbatul, sau ce mai era şi el. Sunt lunile care se încrucişează. Acum se anulează reciproc, acum îşi dublează atracţia. Face mersul greu. De aceea, noi, localnicii, preferăm să planăm, da.

Boba se uită după aripi, pe sub haina lungă, dar nu văzu.

— Atunci eşti nativ al acestei lumi?

— Bogg 4? Nu. Din toate lunile, din toate lunile, da. Hei, eşti destul de bun, copilule. Destul de bine, da.

— La ce?

— La mers. Aproape că reuşeşti, da.

Se prezentară reciproc şi merseră împreună în oraş. Aia (căci aşa se numea el) îi explică lui Boba că lunile lui Bogden erau un fel de rai al nelegiuiţilor, unde nu se aplicau mandate de arestare şi nu erau puse întrebări.

— Ce înseamnă asta? întrebă Boba.

— Înseamnă că nimeni nu se întreabă de ce un băieţel de zece ani rătăceşte singur. Nimeni, da.

Şi era adevărat. Boba era chiar mai invizibil aici decât fusese pe Kamino sau pe Geonosis. Străzile oraşului era pline de creaturi din fiecare colţ al galaxiei, toate având cu acelaşi mers jucăuş şi niciunul nu-i dădea nici cea mai mică atenţie lui Boba şi însoţitorului său. Gravitaţia venea şi pleca în valuri, în timp ce lunile de deasupra (şi nevăzute de *dedesubt*) alunecau una în jurul celeilalte, uneori întunecate, alteori strălucitoare. Boba încă era ameţit. Dar se obişnuise.

— Deci, spune-mi, zise Aia. De ce eşti aici, da?

— O scurtă vizită, spuse Boba precaut. Nu era sigur în cine să aibă încredere şi în cine nu. Caut un anumit om care a angajat un anumit vânător de recompense.

— O mulţime de vânători de recompense pe Bogg 4, spuse Aia. Personaje periculoase, da. Ei vin aici să petreacă şi să schimbe informaţii. Pentru a obţine noi slujbe. De obicei se asociază doar unii cu alţii, da. Niciodată cu prada lor. Nu ai nicio recompensă pe tine, nu?

Boba râse.

— În nici un caz. Sunt fiul unui vânător de recompense.

— Atunci, aici, spuse Aia, oprindu-se în faţa unei taverne joase care dădea pe strada îngustă. Un semn de lemn spunea *RECOMPENSA FRUMOASĂ*. Aici stau vânătorii de recompense, da.

Boba se uită pe fereastră. Localul era aproape gol. Putea să vadă mesele lungi, lumânările cu jgheaburi şi fum de foc.

— Voi aştepta aici, atunci, spus Boba, cât timp nava este reparată de Honest Gjon.

— Honest Gjon? spuse Aia. O, zei.

— E ceva în neregulă?

— Adică, nu, nimic. Nu contează. Te las aici, da.

— Nu intri? întrebă Boba.

Aia era singurul său ghid. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie singur într-un loc ciudat ca ăsta.

— Nu, religia mea o interzice, da.

— Religia, pe piciorul meu de reptilian!

Deodată, apărură două siluete în uşa deschisă a *RECOMPENSEI FRUMOASE*.

— Nu vine pentru că este hoţ! spuse unul.

— Şi ştie că noi ştim asta! spuse celălalt.

În dreapta era un umanoid asemănător unei păsări, cu cioc lat, dar cu piele. Boba îl recunoscu ca fiind un Diollan. În stanga era un Rodian verde şi reptilian. Boba ştia că membrii ambelor specii deveneau adesea vânători de recompense.

— Este căutat pentru că fură din buzunare! spus Diollanul.

— A furat şi de la mine, spuse Rodianul.

Îl apucară pe Aia, luând fiecare câte unul dintre braţele lui slabe.

— O, nu, da, nu! strigă Aia, emoţionat.

Se răsuci şi se întoarse dar nu se putu elibera.

Boba se gândi la cartea neagră: O favoare este o investiţie. Poate că dacă i-ar face lui Aia o favoare, asta va da ceva roade. Cel puţin va avea un ghid.

— Cât de mult vă datorează?

— Douăzeci de credite, spus Diollanul.

— La fel şi aici, spuse Rodianul.

— Luaţi de aici.

Boba numără câte douăzeci de credite pentru fiecare. Îi mai rămâneau zece. Se întrebă dacă vor fi suficiente ca să cumpere ceva de mancare. Rodianul şi Diollanul îl eliberară pe Aia cât timp îşi numărară banii. De îndată ce fu liber, Aia deschise haina neagră ca pe un zmeu, îşi îndoi genunchii şi sări. Drept în sus. Se ridică deasupra acoperişului şi dispăru din vedere. Boba privi, consternat. S-a dus investiţia sa. Rodianul şi Diollanul abia dacă observară. Se întoarseră şi intrară înapoi în tavernă. Boba îi urmă. Cu siguranţă îi erau datori. La urma urmei, le făcuse o favoare, dându-le banii înapoi.

— Poate mă puteţi ajuta, spus el. Sunteţi vânători de recompense?

— Sigur că da, spuse Rodianul, râzând. Eşti recompensă?

— Sunt fiul lui Jango Fett, spuse Boba. Poate că l-aţi cunoscut?

Diollanul şi Rodianul se uitară amândoi la Boba, brusc interesaţi. L-au dus la o masă şi i-au făcut semn barmanului care aduse mâncare şi ceai. Ceaiul era amar, dar îl făcea pe Boba să se simtă mai puţin ameţit. De fapt, cu cât bea mai mult, cu atât se simţea mai puţin ameţit.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, spuse Rodianul.

— Un mare vânător de recompense şi un om grozav, spuse Diollanul.

Boba le spuse întreaga poveste despre cum murise tatăl său şi despre tot ce se întâmplase de atunci. Spera că putea avea încredere ei pentru că fuseseră colegii tatălui său. Cumva, vorbind despre moartea tatălui său, Boba se simţi mai bine. Făcea să pară mai puţin o tragedie şi mai mult o poveste. Boba se întrebă dacă de asta spuneau oamenii poveşti – ca să treacă mai uşor peste ele.

— Tatăl meu a menţionat un client, spuse Boba. M-am gândit că l-aş putea găsi aici.

— Numele lui?

— Contele, uh... Boba îşi aminti brusc că *Tyranus* era un nume pe care nu ar fi trebuit să-l ştie nimeni. Contele Dooku, spuse el, folosind numele pe care îl folosise Contele pe Geonosis.

— Dooku? spuse Diollanul.

— Nu aici! spuse Rodianul.

— Trebuie să mergi pe Coruscant! au spus amândoi deodată.

— Sunteţi siguri? întrebă Boba, confuz.

Coruscant era planeta unde îşi aveau sediul Republica şi Jedii. De ce ar fi Tyranus acolo?

— Da, da, absolut sigur! spuse Rodianul. Pozitiv. Mergi la taverna Golden Cuff din Subteranele Coruscantului, spuse Diollanul.

— Spune-i barmanului pe cine cauţi, spuseră amândoi împreună. Va şti imediat ce să facă!

— Mulţam! spuse Boba.

Încercă să-şi plătească partea, dar vânătorii de recompense insistară să-i facă cinste. Boba le mulţumi din nou şi se îndreptă înapoi spre pista unde îşi lăsase nava cu Honest Gjon.

De îndată ce plecă, Diollanul şi Rodianul se întoarseră unul către celălalt şi rânjiră.

— Ăsta este cel mai bun tip de recompensă, spuse unul dintre ei.

— Genul care se livrează singur şi ne economiseşte combustibilul... şi munca! spuse celălalt.

Ceaiul nu-şi mai făcea efectul, îşi dădu seama Boba, în timp ce se îndrepta spre pista lui Honest Gjon. Se simţea din nou ameţit. Nu aşa de ameţit ca înainte, ci doar puţin.

Lunile lui Bogden se roteau peste cer. Unele erau mici, altele erau mari; unele erau întunecate, iar altele erau luminoase.

Boba cu greu putea crede ce noroc avea. Găsise luna potrivită, Bogg 4. Găsise vânătorii de recompense potriviţi, pe Diollan şi pe Rodian. Şi îl localizase pe Tyranus din prima încercare. Chiar luase şi cina şi nu îl costase niciun credit!

O favoare este o investiţie. Intenţionase să-i facă favoarea lui Aia. În schimb, o făcuse pentru vânătorii de recompense şi plătise răsplătit.

Acum tot ce trebuia să facă era să intre în nava sa şi să meargă pe Coruscant.

Exista o singură problemă. Platforma de aterizare era goală.

Sclav I dispăruse.

Capitolul 20

Boba se aşeză pe pământ, sub lunile lui Bogden, care se roteau şi învârteau. Era din nou ameţit. Ceaiul îşi epuizase complet efectele. Nava lui dispăruse. La fel şi cartea neagră care conţinea codul lui Jango Fett. La fel şi casca de luptă a tatălui său – moştenirea lui. Chiar şi banii lui dispăruseră, cu excepţia a zece credite. S-au dus, a dispărut totul. Cum a putut fi un asemenea prost? Cum a putut mânji în halul ăla memoria tatălui său? Cum a putut avea încredere în Honest Gjon? Îşi puse capul în mâini şi gemu de consternare şi dezgust de sine. Apoi auzi un zgomot.

— Tu, tu, da. Era Aia. Mi-era teamă de asta, spuse fiinţa slabă. De aceea am fugit înapoi. Dar am întârziat prea mult. Acel Honest Gjon este un escroc, da.

— La fel şi tu, sublinie Boba. Furi lucruri.

— Doar degetele mele fură, spuse Aia, ridicând ambele mâini palmate. Şi numai când am nevoie, da. Pentru a dovedi asta, te voi ajuta să-l găseşti pe Honest Gjon. Nu e atât de sincer[11], da.

Boba simţi o licărire de speranţă.

— Unde s-a dus?

— La magazinul lui. Dezmembrează navele pentru piese. Ca să nu poată fi urmărite, da.

— Atunci trebuie să ne grăbim, spuse Boba sărind în picioare. Înainte să înceapă să sfâşie *Sclav I*. Unde este magazinul lui?

Aia arătă drept în sus, spre o lună zimţată, care se învârtea.

— Oh, nu! Boba se aşeză din nou. S-a dus-o pe altă lună.

— Da, desigur. El crede că nu-l poţi urmări, da.

— Păi are dreptate! Nu pot!

— Dar poţi, spuse Aia. Vino. Vino cu mine, da. Şi îl luă de mână pe Boba ridicându-l în picioare. Dacă ai fi mai bătrân sau mai mare, ar fi o problemă, da, spuse Aia în timp ce îl ducea pe Boba pe cărare. Aşa cum eşti, putem reuşi, da.

---

[11] Honest – onest.

— Să facem ce?

Poteca se răsuci şi se înălţa pe un deal stâncos cu vedere spre platforma de aterizare.

— Vei vedea, da.

Boba văzu – şi nu îi plăcu ceea ce văzu. Poteca se termina cu o stâncă. Boba apucă mâna mare a lui Aia şi se opri, ridică privirea, apoi privi în jos. Deasupra, văzu întuneric, câteva luni şi multe stele. În jos, văzu doar întuneric. Era din nou ameţit.

— Undele gravitaţionale cresc şi cad odată cu lunile, da, spuse Aia. Dacă ajungi suficient de sus şi dacă ştii ce faci, le poţi folosi. Ca o pasăre în vânt, da.

Dintr-o dată, Boba înţelese. Şi nu-i plăcu. Se întoarse să plece de pe marginea stâncii, dar nu suficient de repede. Aia păşea deja în aer – şi îl trăgea pe Boba cu el.

Boba cădea. Apoi nu mai cădea. Se ridica, urca, încet la început, apoi mai repede, mai repede, tot mai repede. Ridicându-se prin aer.

— Trebuie să foloseşti vectorii, da, spuse Aia, al cărui palton era întins ca un zmeu, ca nişte aripi. Îl strânse pe Boba de mână. Când un vector cedează, trecem la altul, da.

Să sperăm, gândi Boba. Aia îl trase pe Boba cu el. Acum cădeau, apoi începură să se ridice din nou. Acum erau grei, în clipa următoare erau fără greutate.

Boba ignoră cât putu nodul care i se ridica în gât. Apoi nu mai putu.

— Îh-câh! spuse Aia. Dacă aş fi ştiut că vei face asta... aş fi avut... da...

— Îmi pare rău, spuse Boba.

Se simţea mai puţin ameţit. Cu cât urcau mai sus, cu atât devenea mai uşor. Tot ce trebuia să facă Boba era să stea agăţat de mâna lui Aia şi să-l urmeze. Alte siluete intrau şi ieşeau din nori. Toţi erau slabi ca Aia. Aia le făcu semn cu mâna.

— Noi suntem curierii, da, îi spuse lui Boba. Suntem singurii suficient de uşori pentru a călători din lume în lume. Şi tu, da. Atâta timp cât rămâi cu mine.

Nu-ţi face griji, se gândi Boba, strângându-i mâna. Rămân cu tine!

Se răcea. Boba privi în jos. Îşi dorea imediat să nu o fi făcut. Bogg 4 era o mică bucată de piatră şi praf, departe.

Stelele erau prea strălucitoare. Era greu să respiri. Suntem aproape în spaţiu! gândi Boba. Am urcat prea sus!

— Acolo, Bogg 11, da, spuse Aia, arătând în faţă spre locul în care o lună mai mică şi mai întunecată era pe punctul de a traversa orbita lui Bogg 4.

Gravitaţia trăgea de ambele luni, încurcându-le norii în fuioare lungi, precum algele marine.

— Spuma este locul în care atmosferele se ating una de alta, spuse Aia. Aici facem saltul, da.

— Şi dacă ratăm...

— Spaţiul este rece, spuse Aia. Eternitatea este rece. Stai, ţine-ţi respiraţia, da!

Boba îşi ţinu respiraţia. Dar nu putu rezista. Degetele îi erau amorţite şi rigide de frig. Simţi că îi alunecă mâna dintr-a lui Aia.

— Nu! strigă Boba în tăcere, din moment ce nu exista aer de care să se folosească pentru a striga sau ţipa.

Nu avea aer de respirat. Închise ochii. Se învârtea, fără greutate, se îndrepta spre *Marele Nimic*. Neantul spaţiului. Al morţii.

Iată-mă, tată, gândi el. Era aproape un sentiment paşnic... Apoi simţi gravitaţia trăgându-l uşor, ca nişte degetele. Încetinindu-i rotirea. Trăgându-l în jos.

Boba nu-şi mai putu ţine respiraţia. Injspiră, aşteptându-se ca vidul rece să-i rănească plămânii. În schimb, simţi aer. Nu era deloc plăcut, dar pentru Boba era grozav. Deschise ochii. Aia îl ţinea din nou de mână.

Se ridicau pe cerul unei lumi diferite. O lume mai mică şi cu mult fum.

— Bogg 11, da, spuse Aia.

O luară în jos către Bogg 11 în bucle lungi. Boba o văzu pe *Sclav I* parcată într-o mică vale stâncoasă, înconjurată de grămezi de părţi de nave spaţiale.

— Din fericire tocmai începe, spuse Aia. Am reuşit, da.

Aterizară pe marginea unui deal mic şi abrupt. Boba căzu şi se opri. Se ridică, se scutură de praf şi începu să alerge pe o potecă stâncoasă, spre *Sclav I*.

Onestul Gjon îi văzu venind şi se holbă. Şi dacă nu mi-o va da înapoi? se întrebă Boba. Ridică o piatră. Îşi dori să aibă un blaster.

— Nu fi prost, spuse Aia. Pune jos piatra. Hoţii au onoare, da?

Da. Aşa se părea. Oarecum.

— Nu ppoţi da vina pe un ttip pentru că a îîncercat! spuse Honest Gjon, ridicând mâinile.

Zâmbetul lui părea autentic. Boba clătină din cap exasperat şi se uită în cabină. Geanta de zbor era încă acolo. Casca de luptă şi cartea neagră erau în interiorul ei. Poate că până la urmă era onoare printre hoţi. Boba trase de carte şi ea se deschise. *Banii înseamnă putere.* Nu e de prea mare ajutor, gândi Boba, din moment ce nu-i avea. Închise cartea şi o puse la loc în geanta de zbor.

Honest Gjon urmărea fiecare mişcare a lui Boba.

— Ce sspune?

— Se spune că ar trebui să-mi dai banii înapoi.

— În nnici un caz! spuse Honest Gjon. Ţi-am rreparat pilonul, nu-i aşa?

— A făcut-o, da, spuse Aia.

— Nu poţi da vina pe un tip pentru că a încercat, spuse Boba.

Începură să râdă cu toţii. Dar, în timp ce râdea, Boba încerca să se gândească la următoarea sa mişcare.

Capitolul 21

Boba descoperi că îi plăceau nelegiuiţii de pe lunile lui Bogden. Delictul era doar un joc pentru ei. Erau ca vânătorii de recompense, într-un fel.

— Coruscant este un lloc periculos, spuse Honest Gjon, când Boba le spuse unde se îndrepta.

— Şi scump, spuse Aia. Nu ai bani, da?

— Am zece credite, spuse Boba. Cred că va trebui să fie suficient.

— Există modalităţi de a obţine bani, da, spuse Aia.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ffurtul, spuse Honest Gjon. Se întâmplă să ştiu de nnişte bani care sunt ttrecuţi prin contrabandă de pe Bogg 2, pe Bogg 9. Câţiva bbăieţi cu o navă bună şi ppuţin noroc ar putea lua ceea ce aveau nnevoie.

— Ai putea fi unul dintre aceşti băieţi, da, spuse Aia.

Boba era intrigat. *Banii înseamnă putere*.

— Vorbeşti despre o deturnare? Un jaf?

— O interceptare, spuse Honest Gjon. Nu ttocmai un jaf, deoarece nu este un bban real. Sunt credite ccontrafăcute. Sunt realizate pe Bogg 2, apoi trimise cu bbaloane uşoare către Bogg 9 când alinierea llunilor este bună.

— Atmosferele se prăbuşesc şi baloanele trec din lume în lume, spuse Aia. Aşa cum am făcut noi, da.

— Un truc al ccontrabandiştilor, spuse Honest Gjon. Şi dacă luăm un bbalon pe drum, nu-i va lipsi nnimănui.

— Vor crede că a dispărut, da, spuse Aia. Bineînţeles, pentru a-l prinde din mers este nevoie de un pilot foarte bun cu o navă foarte bună. Poate că eşti prea tânăr, da.

— Vreau o treime, spuse Boba. Când mergem?

— În aproximativ zece minute, spuse Aia. Se uită la Honest Gjon şi făcu cu ochiul. Ţi-am spus că o va face, da?

Din spaţiu, Bogg 2 arăta ca un bulgăre de praf uscat, cu munţi ca nişte ţepi. Boba navigă încet, apoi puse *Sclav I* într-o orbita lentă chiar deasupra atmosferei.

— Fără llumini, fără electricitate, fără rradio, spuse Honest Gjon. În felul ăsta nu pputem fi văzuţi. Trucul este să încerci să pprinzi balonul când se rridică. Dacă te apropii, îl voi agăţa de ttrapă.

— Ar trebui să-l lăsăm pe primul să treacă, ca să nu bănuiască nimic, da, spuse Aia. Apoi, ia-l pe următorul.

— Pare un plan bun, spuse Boba.

— Uite, spuse Honest Gjon. Iată nnumărul unu.

Îi întinse lui Boba un vizor. Boba văzu balonul roşu ridicându-se dintr-o vale dintre munţi. Îi întinse vizorul lui Aia. Balonul se ridica rapid în gravitaţia redusă. Trecu dincolo, în spaţiul dintre luni. Sub el atârna o gondolă, plină cu baloturi de credite. Bani! gândi Boba cu un rânjet. *Banii înseamnă putere!* Dacă tatăl său l-ar putea vedea acum. Ştia că va fi mândru.

— Iată că vvine, spuse Honest Gjon.

Al doilea balon era pe drum. Sub el atârna o gondolă şi mai mare.

Chiar şi mai mulţi bani, gândi Boba.

Aia o urmări cu vizorul şi apoi cu ochiul liber, în timp ce Boba opera nava.

— Dă înapoi puţin, da. Acum înainte. Acum sus, da. Uau!

Honest Gjon deschise rampa şi trase balonul înăuntru.

— L-am luat!

— Super, spuse Boba. Acum să închidem rampa şi să plecăm de aici.

— Încă unul, spuse Aia.

— Am crezut că planul era doar al doilea, spuse Boba. Ne vor vedea dacă rămânem prea mult. Vor trimite pe cineva după noi.

— Încă unul nu ppoate strica, spus Honest Gjon.

Ridică un pumn de credite nou nouţe.

De ce nu? gândi Boba. Mai mult e mai bine. Dacă în cartea neagră nu spunea altceva, putea s-o facă! Trase nava pe poziţie şi o ţinu constantă, ajustând pentru gravitatea variabilă a lunilor care se învârteau.

— Numărul trei! spuse Aia.

Honest Gjon se duse să deschidă rampa. Balonul roşu se apropia din ce în ce mai mult. Honest Gjon coborî să deschidă rampa şi să îl prindă. Gondola era chiar mai mare decât cea de dinainte.

Mai mulţi bani! Mai mult este mai bine, gândi Boba, cu un rânjet.

— Oho, spuse Honest Gjon.

— E o mică problemă. Sunteţi cu toţii arestaţi pentru falsificare, spuse o voce aspră.

Boba se întoarse şi îl văzu pe Honest Gjon în prag. Nu era singur. Lângă el se afla un soldat în uniformă de securitate, ţinând un blaster în mână.

Oh nu! gândi Boba.

— Nu sunt banii noştri, spuse Aia. Este o greşeală, da. Îi vom da înapoi!

— Cui îi pasă de bani? spuse soldatul, cu un zâmbet crud care îi arăta toţi dinţii. Confisc oficial această navă în numele legii. Pentru contrabandă.

În niciun caz! gândi Boba. Să renunţ la *Sclav I*, nava tatălui său? Dar ce putea face cu un blaster îndreptat spre faţă? Apoi îşi aminti un truc pe care îl învăţase de la Jango.

— Treci, copile, spuse soldatul. Şi ridică-ţi mâinile acolo unde le pot vedea. Acum!

— Da, domnule.

Boba puse motoarele pe *ÎNAINTE CU TOATĂ VITEZA* şi lovi butonul de AMÂNARE pe poziţia 4. Apoi se ridică, cu mâinile deasupra capului şi se întoarse încet de la comenzi. Numără în tăcere: patru, trei...

Soldatul rânji.

— E mai bine, spuse el, arătând cu blasterul spre trapa deschisă. Acum, luaţi puţin aer, toţi trei.

Doi, unu. Boba se aruncă, apucând partea din spate a scaunului pilotului, în timp ce motoarele răcneau la viaţă şi *Sclav I* sări brusc înainte. Soldatul, Aia şi Honest Gjon zburară cu toţii prin aer şi loviră peretele din spate într-o învălmăşeală.

TROSC! ZDUM!

Boba se ţinu de scaun şi aruncă nava într-o întoarcere bruscă.

Honest Gjon şi Aia îl apucară pe soldatul ameţit, câte unul de fiecare braţ. Îl târâră până la trapa încă deschisă – şi îl aruncară afară! Boba se strâmbă în timp ce readucea nava sub control.

— Omorârea unui soldat de securitate. Acum avem probleme mari!

— Are o paraşută, da, spuse Aia.

— Oricum nu este ssoldat, spuse Honest Gjon. Uniforma era la fel de ffalsă ca şi ccreditele. A fost o ddeturnare eşuată.

— Am reuşit! spuse Boba în timp ce aşeza nava pe pista lui Honest Gjon.

Inima încă îi bătea cu putere, dar o făcuse. Salvase *Sclav I*. Şi câştigase şi ceva bani.

— Câte credite avem? întrebă el. Să le împărţim în trei, ca să pot pleca de aici.

— Asta este vestea proastă, da, spuse Aia. Au zburat toate pe uşă când l-am dat afară.

— Toate, cu excepţia uneia, spuse Honest Gjon. Îi întinse lui Boba un cip de o sută de credite. Ia-o, mmeriţi totul. Şi o să ai nnevoie de ei pe Coruscant.

Boba băgă banii în buzunar alături de celelalte zece credite amărâte. Chiar dacă nu câştigase decât o sută de credite, simţi că Jango Fett ar fi fost mândru.

Aflase ce trebuia pe lunile lui Bogden. Îşi făcuse chiar şi câţiva prieteni (sau, aşa cum îi numea Jango, *aliaţi*. *Fără prieteni, fără duşmani. Doar aliaţi şi adversari*).

Acum era timpul să se îndrepte spre Coruscant şi să-l găsească pe Tyranus.

Dădu mâna cu Honest Gjon, dar Aia insistă să-i dea o îmbrăţişare mare.

— Boba, continuă-ţi căutarea, da. Dar ai grijă. Eşti prea încrezător. Ai grijă de spate, da?

— Da, spuse Boba. Mulţumesc, Aia.

Se îmbrăţişară din nou, apoi Boba intră în *Sclav I* şi plecă.

Abia când era în adâncul spaţiului, pregătindu-se să pornească hipermotorul, observă că îi lipsea din buzunar cipul de o sută de credit.

La fel şi cel de zece.

Capitolul 22

În interminabila pânză complicată de lumi civilizate şi semicivilizate care alcătuiau Nucleul Galactic, unele planete erau obscure şi greu de găsit. Iar altele erau greu de ratat. Coruscant se afla în a doua categorie. Coordonatele erau uşor de memorat şi chiar şi mai uşor de introdus în computerul navigaţional al unei nave: zero-zero-zero. Aici începea civilizaţia. În centrul lumilor Nucleului. În chiar centrul *Universului Cunoscut*. Coruscant. Planeta care era oraş; oraşul care era planetă.

Boba se trezi când *Sclav I* ieşi cutremurat din hiperspaţiu şi alunecă în spaţiul normal. Clătină din cap pentru a şi-l curăţa de visele care se înghesuiau mereu în timpul salturilor hiperspaţiale. Şi iat-o. Legendara planetă oraş, acoperită de trotuare şi acoperişuri, turnuri şi balcoane, parcuri şi mări artificiale. Coruscantul era o imensă metropolă, de la pol la pol. Nicio pată verde, niciun câmp deschis; fără sălbăticie, fără păduri, fără calote de gheaţă. Coruscant era un oraş enorm care se întindea pe toată planeta, acoperit de mahalale şi palate, parcuri şi pieţe. Se învârtea în toată gloria sa, întâmpinând pe *Sclav I* aşa cum îi primea pe pelerini şi pe piraţi, pe politicieni şi pe petiţionar, pe rătăcitori şi pe călători, de la începuturile Republicii, din urmă cu milenii. Şi acum îl aştepta pe Boba Fett. Un orfan care căuta doar să mulţumească fantoma tatălui său.

Plin de speranţă, din nou, Boba trecu *Sclav I* în apropiere suborbitală, trecând pe lângă marile oglinzi orbitale care adunau şi concentrau lumina soarelui îndepărtat al lui Coruscant. Nava intră în atmosferă şi începu să încetinească. Boba coborî în viraje mari, trecând de turnurile celor bogaţi şi puternici, trecând de grădinile suspendate şi zonele comerciale rezervate vizitatorilor neinvitaţi. Cu traficul aglomerat din toate părţile, era o apropiere mult mai îngrozitoare decât pe Kamino sau pe lunile lui Bogden. Lui Boba i se strânse inima în piept. Or să-l găsească aici?

Simţi o clătinare uşoară şi dădu drumul comenzilor lui *Sclav I*. Nava trecuse pe pilot automat, fiind zburată *telecomandat*, pe o microundă. Va ateriza singură.

Boba nu avea nicio problemă cu asta. Avea alte lucruri de care să-şi facă griji. Bani, pentru început. Va trebui să-şi plătească taxele de aterizare înainte să poată decola din nou. Apoi mai era problema Jedilor. Dacă ar fi cu adevărat pe urmele lui, aşa cum îl avertizase Taun We, s-ar putea să aibă un mandat pentru *Sclav I*. Ar putea fi arestat imediat ce ateriza. Avea nevoie de îndrumări. Poate că îl va ajuta cartea. Părea să se deschidă oricând avea nevoie de ea, sau cel puţin când avea ceva de spus. O scoase din geanta de zbor. Desigur, se deschise. Dar mesajul era chiar mai misterios decât de obicei: *Fereşte-te de lucrurile care merg prea bine*.

Asta, cu greu, este problema mea! gândi Boba. Închise cartea, dezgustat şi o puse deoparte. Privea nervos cum nava zbura spre portul spaţial, alunecând lin printre turnuri şi pe sub pasarelele şi grădinile iluminate de pe Coruscant.

Sclav I ateriză uşor şi fără probleme. Nu se declanşă nicio alarmă.

Boba coborî rampa. Scrută platforma de aterizare, gata să fugă, dacă era nevoie. Nu se uita nimeni. Nu era nimeni prin preajmă. Acesta era Coruscantul. Nu-i păsa nimănui de o navă nesemnificativă precum *Sclav I*. Sau de micul ei pilot, un copil de zece ani. Prima emoţie a lui Boba, la aterizare, fu uşurarea. A doua fu frica. Jedi aveau ochi şi urechi peste tot. Şi mai ales pe Coruscant. Oare îl vor găsi pe Boba înainte ca el să-l găsească pe Tyranus? Boba nu se temea de Jedi la fel de mult ca de eşec. Ar face de ruşine memoria tatălui său eşuând de la primul său test: *caută-l pe Tyranus – şi autosuficienţa*.

— Bine aţi venit pe Coruscant, spuse o voce droid fără trup.

— Sigur, cum zici tu, mormăi Boba.

Coborî din navă, luându-şi geanta de zbor cu cartea neagră şi casca de luptă, plus câteva perechi suplimentare de lenjerie şi şosete. Porni pe scările rulante, spre străzi. Boba citise destul despre Coruscant pentru a şti că era aranjat pe nivele, în funcţie de clasă şi funcţie. Nivelurile superioare erau pentru cei bogaţi şi puternici. Privind în sus, Boba putea vedea turnurile şi grădinile ajungând până la nori. Nivelurile medii,

unde aterizase el, erau atât pentru afaceri, cât şi pentru plăcere. Străzile erau pline de creaturi de peste tot din galaxie, care se grăbeau, cumpărau şi vindeau sau doar vizitau obiectivele turistice. Se spunea că nivelurile inferioare erau periculoase. Era zona crimei, plină de fugari, piraţi şi criminali – toţi locuitorii lumii interlope care se aflau dedesubt. Boba spera că nu va avea probleme în nivelurile inferioare, atunci când se va duce să găsească Golden Cuff.

Avusese deja destule aventuri. Voia doar să-l găsească pe Tyranus.

Boba avu noroc. Golden Cuff era o mică gaură în perete, pe stratul superior al nivelurilor inferioare, chiar sub stratul inferior al nivelurilor medii. Era destul de departe în adânc pentru ca lumina să fie slabă şi semnele de neon să poată lumina toată ziua. Dar nu atât de departe încât să trebuiască să angajeze un grup de gardieni înarmaţi pentru a putea traversa strada.

Boba intră pe uşa glisantă. Barul era pustiu, cu excepţia barmanului, o fiinţă cu patru braţe care folosea două braţe pentru a spăla paharele, unul pentru a număra credite şi unul pentru a şterge barul cu o cârpă umedă. Pielea lui era de un roşu închis, iar un semn care arăta cine este proprietarul, spunea că se numeşte Nan Mercador. Boba puse geanta de zbor pe podea şi se aşeză pe un taburet de bar.

— Copii nu au voie! spuse Mercador, storcând cârpa şi aruncând-o pe bar. Şi asta înseamnă că vorbesc cu tine!

— Nu sunt client, spuse Boba. Nu vreau băutură. Caut... o rudă. Cineva pe nume Dooku.

Chipul barmanului se lumină.

— Dooku! Se uită la Boba cu interes. Dooku. Da, desigur. Absolut. E un bun prieten de-al meu. Lasă-mă să-l sun.

Mercador începu să introducă numerele într-o unitate de comunicaţii.

— Dooku? Tu eşti? spuse el. E cineva aici care vrea să te vadă.

Apărură purici pe ecranul comunicatorului din spatele barului, ca şi cum ar fi efectuat un apel la distanţă, de pe o planetă pe alta. Barmanul îi zâmbi lui Boba.

— Ce zici de un suc cât timp aştepţi?

— Nu am deloc bani, spuse Boba.

— E în regulă, spuse barmanul, ştergând barul cu o mână şi umplând o cană cu alte două. E din partea casei!

Sucul era rece şi avea un gust grozav. Boba cu greu putea crede ce noroc avea. Era pe Coruscant de vreo oră şi ceva şi deja întâlnise un barman prietenos care chiar îl cunoştea pe Tyranus (scuze, Dooku!), iar acum bea o băutură gratis! Deodată îşi aminti de cartea neagră: *Fereşte-te de lucrurile care merg prea bine*.

Ar putea însemna asta...?

Puricii de pe ecranul comunicatorului dispărură şi Boba văzu două feţe familiare. Niciuna nu era a lui Tyranus. Cel din dreapta era Diollanul; cel din stânga era Rodianul. Cei doi vânători de recompense de pe lunile lui Bogden.

— El este! spuse Rodianul. Prinde-l! Îl poţi aduce la Jedi pentru recompensă.

Boba încercă să alunece de pe scaun şi să fugă. Dar era prea târziu. Mâini puternice îl apucară de braţul drept. Apoi de braţul stâng şi de piciorul stâng. Şi de piciorul drept. Nan Mercador ieşi din spatele barului şi îl ridică de pe scaun, în aer.

— Hei! ţipă Boba. Dă-mi drumul!

— Nicio şansă, spuse barmanul, ţinându-l pe Boba cu capul în jos. Valorezi bani!

— Este o greşeală! spuse Boba.

— Nicio greşeală, puştiule, spuse Rodian pe ecranul de comunicaţii.

— Eşti recompensă, adăugă Diollan.

— Jedii ştii că vii, îi spuse Diollanul lui Mercador.

— Îţi vor da partea ta în numerar, spuse Rodianul.

— Ar trebui să iau jumătate, spuse barmanul în timp ce se îndrepta spre uşă ţinându-l pe Boba deasupra capului cu toate cele patru braţe. V-am scutit pe amândoi de necazul de a veni aici.

— Prea târziu pentru asta, spuse Rodianul.

— A fost deja aranjat, spuse Diollanul în timp ce închidea comunicatorul.

Ecranul se înnegri.

Fă ceva, repede, gândi Boba, zvârcolindu-se şi lovind neputincios pe lângă tavan. *Şi dacă nu va funcţiona, găseşte ceva, şi mai repede!* Încetă să se zvârcolească.

— Nu fi prost, spuse el. Contele Dooku va plăti de două ori mai mult decât Jedii. Şi nu va trebui să îi împărţiţi cu nimeni.

— Nu? Nan Mercador se opri. Dar nu îl eliberă. Eşti sigur?

— Foarte, spuse Boba. Lasă-mă jos şi îl voi chema eu însumi. Îl poţi întreba.

— Trebuie să crezi că sunt drogat, spuse Mercador, ţinându-l încă pe Boba atât de sus, deasupra capului, încât aproape că răzuia tavanul. În plus, nu-i ştii numărul. M-ai rugat să-l găsesc, îţi aminteşti?

— Tocmai te testam, spuse Boba, uitându-se la plafonul de lângă piciorul stâng. Era la doar câţiva centimetri depărtare. Dar tu nu trebuie să mă crezi. Îl poţi suna singur. Numărul este...

Scorni un şir de numere, sperând că vor suna bine. Se părea că da. Barmanul dădu drumul piciorului stâng al lui Boba şi începu să lovească cu pumnul în unitatea de comunicaţii de pe bar. Boba era gata să se mişte. De îndată ce piciorul îi fu liber, lovi lumina cât putu de tare.

Trosc! Se sfărâmă, făcând să plouă cu sticlă pe bar, scaune, podea...

Mercador ridică mâinile pentru a-şi proteja capul de sticla care cădea. Boba căzu, drept în jos, în cap. În ultimul moment reuşi să se răsucească în aer ca o pisică şi să aterizeze în picioare. Se îndreptă spre uşă, care se deschise şi dezvălui două cizme strălucitoare, care-i blocau drumul. Deasupra lor erau două picioare bine formate. Şi deasupra lor... Era o femeie, ţinând un blaster cu aspect mortal. Îl apucă pe Boba de braţ cu o mână. Ridică cealaltă mână şi trase.

Barmanul urlă de durere şi se aşeză pe podea în mijlocul sticlei sparte.

— Este setat pe *neutralizare*, spuse ea. Dar dacă faci o singură mişcare aiurea, va trece pe *ucidere*.

— Mişto, spuse Boba, uitându-se la salvatoarea sa. Părea periculoasă. Asta o făcea şi mai frumoasă pentru el. Cine eşti? întrebă el.

— Aurra Sing, spuse ea. Dar lasă asta. Să ieşim de aici.

Boba nu avu nevoie să i se spună de două ori. Îşi luă geanta de zbor şi o urmă în stradă, spre un aeroglisor parcat care torcea liniştit pe strada îngustă.

— Vânătorii de recompense, explică el fără suflare. M-au trădat. Niciodată nu ar fi trebuit să am încredere în ei!

— Vânătorii de recompense pot fi întotdeauna de încredere, spuse Aurra Sing. De încredere că vor face ceea ce sunt plătiţi să facă. Deschise uşa aeroglisorului. Ştiu asta pentru că eu însumi sunt vânător de recompense. Intră, tinere Boba Fett.

— Îmi ştii numele?

— Desigur. Vânătorul de recompense ştie întotdeauna numele recompensei.

Boba se dădu înapoi, gata să fugă.

— Intră! Aurra Sing bătu tocul strălucitor al blasterului, care se potrivea cu cizmele ei. Este foarte dureros, chiar pus pe *neutralizare*. Nu mă face să-l încerc pe tine.

Boba renunţă şi intră. Gemu în timp ce aeroglisorul se ridica. Crezuse că era salvat. În schimb, fusese capturat din nou!

Pe măsură ce aeroglisorul se ridica din ce în ce mai sus, şerpuind printre turnurile şi grădinile suspendate ale Coruscantului, Boba stătea îmbufnat în scaunul lui, dezgustat de el însuşi.

Ai grijă când lucrurile merg prea bine. Ar fi trebuit să-şi dea seama, gândi el. *Nu voi mai avea niciodată încredere în nimeni!*

Fu surprins când Aurra Sing ateriză în portul spaţial, chiar lângă *Sclav I*.

— Nu mă duci la Jedi? întrebă el. Am crezut că eşti vânător de recompense.

— Sunt, spuse ea. Dar nu aş lucra niciodată pentru Jedi. Clientul meu este pe altă planetă. De aceea vom merge cu nava ta. Poţi zbura cu ea, nu?

— Şi dacă spun că nu?

Ea îşi bătu din nou blasterul.

Boba deschise rampa şi verifică sistemele navei. Spre surprinderea sa, Aurra Sing plăti taxele de aterizare şi chiar îi dădu un bacşiş droidului.

— Mai întâi pe orbită joasă, spuse ea. Apoi în hiperspaţiu. Şi fără glume. Nu sunt cunoscută pentru simţul umorului.

— Fără glume, spuse Boba în barbă. Apoi întrebă: Te superi dacă-mi spui cine a pus o recompensă pentru mine şi unde mergem?

— Vei afla destul de curând *cine*, spuse ea. Cât despre *unde*, este o lume de pe Inelul Exterior numită Raxus Prime.

— Pardon? Probabil că te-am auzit greşit, am crezut că ai spus Raxus Prime.

— Ai auzit bine.

— Dar... asta este o planetă total nelocuibilă.

— Ştiu. Şi am întârziat. Aşa că intră în hiperspaţiu şi hai să mergem.

Capitolul 23

Boba citise despre Raxus Prime, dar nu o văzuse niciodată, nici măcar în imagini. Puţini o văzuseră. Cine ar vrea aşa ceva? Raxus Prime era cea mai toxică planetă din galaxie. Era ladă de gunoi pentru toate resturile a mii civilizaţii.

Nu arăta atât de rău de la distanţă. Cam ca Kamino, gândi Boba, când ieşiră din hiperspaţiu, pe orbită. Era toată numai nori. Nori frumoşi, care se învârteau, nuanţaţi în stacojiu, verde şi galben. Dar, în timp ce *Sclav I* cobora printre nori, Boba văzu că erau de fapt alcătuiţi din fum, abur şi gaze toxice. Mirosul era atât de rău încât pătrunse chiar şi în sistemele navei. Duhoarea era groaznică, dar culorile erau frumoase în timp ce *Sclav I* trecea linia dinspre partea întunecată a planetei spre cea luminată. Poluarea face ca răsăriturile să fie frumoase.

Mirosul nu părea să o deranjeze pe Aurra Sing. Nimic nu părea s-o deranjeze.

— Zboară încet şi jos, spuse ea.

Era primul lucru pe care-l spusese în ore. Fusese tăcută întreaga călătorie de la Coruscant. Asta-i convenea lui Boba. Nici el nu avea ce să-i spună. Nu-i era aliată, ci adversară.

Când *Sclav I* ajunse mai jos, Boba văzu pentru prima dată suprafaţa lui Raxus Prime. Era acoperită cu moloz, gunoi, resturi şi deşeuri, îngrămădite în grămezi şi rânduri uriaşe răsucite ca nişte lanţuri muntoase groteşti. Nave ruginite, sparte, armament ars, maşinării distruse, stive de sticlă şi oţel zăceau pe jumătate îngropate sub grămezile de zgură. Şi toate scoteau aburi şi fum, murdărind aerul de deasupra şi apa de dedesubt. Deşi totul părea mort, era, de fapt, viu. Boba văzu mici creaturi cu îmbrăcăminte maro care se strecurau prin pustiul uleios. Văzu păsări de culoarea jegului, ca nişte pete pe cer. Nu existau oraşe, dar la fiecare câţiva kilometri fumul care ieşea pe câte un turn, marca locul unei rafinării sau al unei fabrici de reciclare, deservită de droizi murdari de ulei.

— Mai încet, copile.

Aurra Sing consultă un cod pe ceasul de mână.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva. Caută un deal decolorat şi un lac... Iată-l!

Dealul era o grămadă de reziduuri murdare înaltă de o mie de metri.

Pe versanţii săi distruşi creşteau copaci mutanţi răsuciţi, fără frunze, hrăniţi de ploaia continuă care izvora din norii puturoşi.

Lacul era un bazin cu lichid sclipitor de culoarea fierii. Urmând instrucţiunile Aurrei Sing, Boba lăsă nava jos pe un loc plat între lac şi baza dealului.

— Nu o opri.

— Ce?

— Nava. Las-o să meargă. Eu plec de aici. Tu rămâi. Asta este.

— Nu mă poţi lăsa aici! Nu-mi poţi fura nava! spuse Boba.

— Cine spune asta? Nava este plata mea, spuse Aurra Sing. Deschise trapa şi coborî rampa. E o uşă pe latura dealului. De îndată ce voi pleca, se va deschide. Clientul meu te aşteaptă înăuntru. Nu uita geanta de zbor.

O aruncă afară, pe *pământul* puturos şi aburit. Boba fugi după ea. Rampa se închise în urma lui.

— Nu mă poţi lăsa aici! ţipă Boba, lovind în corpul navei. Voi fugi!

— Uită-te în jur – nu prea cred! strigă ea înapoi. Am plecat. Mult succes, Boba Fett. Sper să poţi fi la înălţimea reputaţiei tatălui tău. El a fost foarte bun. Cine ştie, poate vei fi şi tu cândva. Mi-a plăcut felul în care ai gestionat problema cu barmanul.

Lui Boba nu-i venea să creadă. Îl salvase, apoi îl trădase, apoi îl jefuise, acum îl complimenta! Şi era pe cale să-l lase singur pe cea mai urâtă planetă din galaxie. Lovi furios trapa, dar în loc să se deschidă, se sigilă cu un şuierat. Acum se simţea cu adevărat singur. Nu era nimeni în care să poată avea încredere. Motoarele lui *Sclav I* scâncură. Boba ştia sunetul. Se dădu înapoi, ferindu-se. Privea neputincios cum era nava spaţială – nava lui spaţială! – se ridica în norii nocivi şi dispărea.

Încă o dată, se simţi periculos de aproape de lacrimi. În acelaşi timp, abia mai putea respira. Deodată, auzi un sunet în spatele lui. Se întoarse. O uşă dintr-o parte a dealului se

deschise, glisând. Înăuntru, Boba putu vedea o sală puternic luminată, care ducea la o scară mochetată. Boba nu aşteptă să fie invitat. Tuşind şi bâjbâind, fugi înăuntru.

Acum ce se mai întâmplă? gândi Boba când se închise uşa. Înainte de a avea şansa să-şi răspundă la propria întrebare, auzi o voce în spatele lui.

— Bine ai venit la Raxus Prime, Boba Fett.

Vocea era familiară. La fel erau şi faţa slabă şi ochii de şoim.

— Contele Tyranus! Adică, Contele Dooku!

— Acum eşti printre prieteni, Boba, spuse Contele. Poţi să-mi spui cum îţi place. Contele va fi de ajuns.

— Tatăl meu mi-a spus să vă găsesc, spuse Boba.

— Şi m-am asigurat că se va întâmpla asta, spuse contele. Văd că Aurra Sing a făcut o treabă superbă şi te-a livrat aici în siguranţă.

— Da, domnule, spuse Boba. Adică, nu, domnule. Vedeţi, mi-a furat nava şi este...

Contele zâmbi şi ridică mâna.

— Nu-ţi face griji. Nava ta este în siguranţă. Totul va fi bine de acum înainte. Trebuie să fii foarte obosit.

Boba aprobă din cap. Era adevărat.

— Nu-ţi face griji pentru nimic, spuse Contele, punând mâna rece pe capul lui Boba. Haide, lasă-mă să-ţi arăt camera ta. Lasă-mă să-ţi duc geanta.

Boba îl urmă pe scările lungi. Covoarele erau adânci şi moi. Cine şi-ar fi imaginat că există un astfel de palat elegant pe planeta gunoiului? Chiar şi aerul era dulce. Exista doar un foarte slab iz urât, de la planeta de afară.

— Am planuri mari pentru tine, Boba, spuse Contele. Planuri care l-ar fi făcut mândru pe tatăl tău. Dar mai întâi trebuie să te odihneşti. Trebuie să fii obosit după toate călătoriile tale.

Boba aprobă din cap. Avusese multe aventuri în doar câteva zile. Să evite nava de luptă Jedi pe Geonosis, să scape de femeia Jedi de pe Kamino, recuperarea navei şi jaful eşuat de pe lunile lui Bogden, lupta cu barmanul de pe Coruscant...

Pierduse nava, dar avea să o recupereze. Contele îi promisese asta, nu? Cam aşa ceva. Realizase o mulţime de lucruri pentru un copil de zece ani. Era obosit. Dar era şi confuz.

Ştia că ar trebui să fie fericit. Avusese noroc. Finalizase prima parte a căutării sale. Îl găsise pe Tyranus. Acum avea să găsească *Înţelepciunea*.

Atunci, de ce simţise un frig rece când Contele îşi pusese mâna pe capul lui?

Probabil de la nervi, gândi Boba în timp ce îl urma pe Conte în sus pe scări, spre camera lui. Şi spre viitorul său necunoscut.

Sfârşit

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au

transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH…

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul

recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii

politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei

într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor

erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

